

Curierul Adventist

IULIE 2020: ESTE DUHUL SFÂNT O PERSOANĂ DIVINĂ? + NĂSCUT ÎN CREDINȚĂ
+ ÎNDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ + MAI FACE DUMNEZEU MINUNI ȘI AZI?
+ PRINCIPII DE INTERPRETARE A APOCALIPSEI LUI DANIEL + PRIETENUL MEU
A RESPINS APELUL DUHULUI SFÂNT + DOCTRINA BIBLICĂ DESPRE DUHUL SFÂNT

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

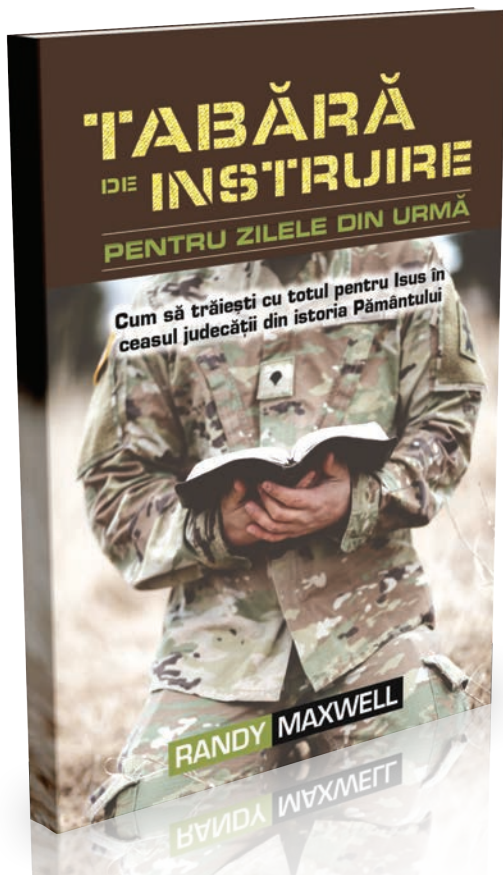

Duhul Sfânt – Mângâietorul divin

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L întâlnim pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

NOUȚĂȚI LA EDITURA VIAȚĂ ȘI SĂNĂTATE

Noi suntem făcuți pentru sfințenie și aceasta înseamnă că trebuie să trecem printr-o transformare. Așa cum o tabără de instruire militară transformă un civil într-un soldat, și noi avem nevoie să fim transformați din niște enoriași „civili” care doar merg la biserică în niște ucenici cu totul devotați ai Domnului Isus Hristos, gata pentru venirea Sa.

Folosind analogia instruirii într-o tabără militară, Randy Maxwell prezintă cu talent mesajele celor trei îngeri din Apocalipsa 14 din perspectiva unui caracter creștin. Rezultatul este o chemare pătrunzătoare la o transformare profetică, nu doar la o informare profetică.

Tabără de instruire pentru zilele din urmă îți oferă o schimbare de viziune care te va inspira să trăiești cu totul pentru Isus.

Karl Haffner crede că scăderea implicării în evanghelizarea personală, pe care o întâlnim la majoritatea membrilor bisericii, este un motiv de îngrijorare și, de aceea, abordează problema făcând apel la trimiterea evanghelică pe care le-o adresează Isus ucenicilor și, peste veacuri, adventiștilor din secolul XXI (Matei 28:19).

Haffner dorește să ne ajute pe fiecare să înțelegem cum să-i câștigăm pe oameni pentru mântuire. El ne invită să studiem împreună Scripturile și să descoperim că Dumnezeu a dat fiecăruia dintre noi daruri pentru a duce la îndeplinire ceea ce El Își dorește cel mai mult: să schimbăm lumea în numele lui Isus. Este privilegiul nostru, al tuturor, să transmitem lumii vestea bună a Evangheliei.

Anul XCVII, IULIE 2020. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szasz; Consultanți: Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, Viorel Răducan, Ioșif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Florian Ristea, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

RIDICĂ-ȚI PRIVIREA!

Viața ne oferă multe lucruri de văzut. Trebuie să învățăm să ne raportăm la ele cu discernământ și echilibru spiritual. Satana produce neazuri și apoi are grijă ca, prin diferite modalități, să umple mintea și agenda noastră cu „acest produs”. De ceva timp, COVID-19 și consecințele sale curg și din robinet! Nu neg această realitate și nici nu simpatizez cu teorii conspiraționiste. Văd realitățile dureroase legate de criza sanitară, economică etc. Doresc doar să menționez că, în timp ce suntem înconjurați de realități sumbre, există și alternativa fericită a trăirii experienței „schimbării la față”. În timp ce în vale lupta se ducea cu boala (copilul demonizat) provocată de diavol, cei trei ucenici care erau cu Isus au gustat atmosfera cerească: Isus S-a schimbat la față înaintea lor, și asta a provocat „metanoia” în Petru; Dumnezeu le-a îndreptat privirea spre Isus, care i-a încurajat: „Nu vă temeți” (Matei 17:2-7). Reacția ucenicilor în aceste clipe sublimă a fost: „Ei au ridicat ochii, și n-au văzut pe nimeni, decât pe Isus singur” (Matei 17:8).

Isus este soluția în criză

În Babilon, pe câmpia Dura, unii au văzut doar chipul de aur, iar imaginea cuptorului de foc i-a îngrozit. Cei trei tineri au privit dincolo de această realitate cutremurătoare. Privirea lor s-a concentrat asupra „Dumnezeului nostru căruia Îi slujim” (Daniel 3:17). În cuptorul de foc, Isus a fost împreună cu ei și „au ieșit din mijlocul focului” neatinși (Daniel 3:25-26). Istoria se poate repeta!

Ștefan este primul martir creștin. Atunci când era înconjurat de o realitate înspăimântătoare, el, „plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu” (Faptele 7:55). Ce imagine superbă oferită de Duhul Sfânt în criză!

Tu pe cine vezi?

În casa lui Simon, Iuda a văzut banii, însă Maria a fost copleșită de Isus. Egoismul neînvins nu ne permite să-L vedem pe Cel care S-a jertfit pentru noi și atunci devenim dominați de lucruri trecătoare, în loc să cucerim veșnicia împreună cu Biruitorul.

Satana este maestru în a distra atenția de la Speranța veacurilor prin: uriașii din Canaan, interesul personal al lui Balaam, sau chiar prin lacrimile sincere de descurajare ale Mariei. Riscăm să repetăm istoria, dacă nu urmăm exemplul lui Iosua și Caleb, care au luat act de existența uriașilor, dar privirea lor a fost copleșită de Dumnezeu.

Tu pe cine vezi? Unde îți petreci timpul și încotro privești? Ucenicii au fost pe munte și au petrecut timp special cu Isus. Ei au auzit glasul divin și și-au ridicat privirea. Ștefan și-a pironit ochii spre cer (Faptele 7:55). Moise „avea ochii pironiți spre răsplătire” (Evrei 11:26) și astfel a biruit ispitele Egiptului. Cu Isus, încercările prezente se transformă în speranță, iar veșnicia devine realitate fericită. Ridică-ți ochii! ■

Szász Ernest, pastor, coordonator redacția de limbă maghiară a Editurii Viață și Sănătate

CUPRINS

3 Editorial

Szász Ernest
Ridică-ți privirea!

4 Info

6 Doctrină

Marius Necula
Este Duhul Sfânt o Persoană divină?

9 Doctrină

Claudiu Miron
Este Duhul Sfânt Dumnezeu?

11 Spiritual

Gili Antea
Născut în credință

13 Spiritual

Emilian Niculescu
Îndreptățirea prin credință (VII)

16 ASUP

Mai face Dumnezeu minuni și azi?

18 Biografii

Cristian Trenchea
Urmașii lui Ellen White

20 La odihnă

22 Hermeneutică

Daniel Olariu
Principii hermeneutice de interpretare a apocalipsei lui Daniel: structuralismul (I)

25 Experiențe

Javier Moliner
Întâmplări pastorale (IV)
Prietenul meu a respins apelul Duhului Sfânt

26 Doctrină

Zoltán Szallós
Doctrina biblică despre Duhul Sfânt (III)

28 Teologie

Florin Lăiu
Obiecții față de teologia condiționalității timpului adventului

30 De la inimă la inimă

Aurel Neațu
Mesajul președintelui Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România la redeschiderea bisericilor

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu
Incursiune în lumea Bibliei

COMUNICAT DESPRE PROIECTUL SPITALULUI ADVENTIST DIN TÂRGU MUREȘ

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România transmite următoarele informații referitoare la situația proiectului de înființare a unui spital adventist în Târgu Mureș. Dorința noastră este ca urarea apostolică: „Toate lucrurile tale să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău” să fie împlinită în dreptul tuturor credincioșilor (3 Ioan 2).

Proiectul Spitalului Adventist a început în urmă cu patru ani și, în stadiul actual, deținem terenuri în suprafață de 50 911 m², precum și următoarele documente: certificat de oportunitate, P.U.Z. aprobat, studiu de fezabilitate și plan de afaceri. Pasul următor ar fi obținerea certificatului de urbanism și a autorizației de construcție. Pentru înțelegerea etapei actuale în context, vă supunem atenției o relatare succintă a acțiunilor care au dus la deciziile prezentate mai jos.

În primăvara anului 2016, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a acceptat propunerea venită din partea Asociației de Suport și Inițiativă din România (ASI) de a fi parteneră într-un proiect de înființare a unui spital adventist pe teritoriul țării noastre. Către sfârșitul anului, s-a stabilit forma juridică prin înființarea Fundației pentru Spitalul Adventist și a unei societăți comerciale pentru construcția spitalului, având ca acționar unic fundația menționată. Alegerea specializării de oncologie avea în vedere sustenabilitatea financiară și contractul cu Casa Națională de Asigurări de Sănătate. Entuziasmul grupului de lucru a dus la extinderea planurilor pentru suprafața construită și a ofertei de servicii medicale, ceea ce a generat însă creșterea bugetului total la aproximativ 30 de milioane de euro.

În etapa următoare, s-au făcut subscripții financiare din partea celor implicați în proiect și din partea credincioșilor bisericii. Suma totală a fost de aproximativ 3,8 milioane de euro, fiind compusă din contribuțiile Diviziunii Inter-Europene (EUD), a Uniunii Române, a unităților administrativ-teritoriale (Conferințe), a credincioșilor din biserici locale și prin înscrierea ASI, plus terenurile menționate. În aceste condiții, s-a conturat tot mai clar ideea că un proiect de această dimensiune necesită și alte surse de finanțare, cum ar fi împrumuturi bancare sau fonduri guvernamentale obținute prin programul specificat în HG 807/2014.

În noul context, discuțiile din Comitetul Executiv al Uniunii de Conferințe, în urma consultării cu reprezentanții EUD, au evidențiat faptul că politica bisericii este categorică în ce privește neacceptarea contractării unor credite sau a unor finanțări care implică o returnare ulterioară și că regulamentele de funcționare ale bisericii nu permit angajamente financiare care prezintă un risc de impreviziune, risc pe care, prin normele sale interne, Biserica Adventistă nu și-l poate asuma. Mai mult, chiar dacă nu este implicată juridic și financiar în mod direct, biserica ar considera ca fiind o datorie morală să ramburseze aceste

sume către bugetul de stat sau instituțiile bancare, iar acest lucru ar angaja bugetul Bisericii Adventiste pe termen lung și dincolo de capacitățile sale de a le onora.

În aceste circumstanțe, după aproximativ un an de consultări cu toți cei implicați, în februarie 2020, pentru deblocarea situației, atât ASI, cât și Biserica Adventistă au decis prin consens desființarea fundației inițiale și transferarea patrimoniului ei către o nouă fundație. În actuala fundație, aflată în proces de constituire, biserica va avea un rol de observator printr-un reprezentant al său, iar proiectul spitalului poate continua prin mijloace financiare angajate de către ASI și membrii adventiști ai noii fundații, cum ar fi împrumuturi bancare sau fonduri guvernamentale. Proiectul spitalului va continua cu același scop și aceleași obiective, iar în caz de dizolvare, patrimoniul Fundației pentru Spitalul Oncologic din Târgu Mureș va reveni bisericii. Din fundație și din orice entitate în care ea este acționar, nicio entitate fizică sau juridică nu va putea lua dividende și nu va avea vreun folos material, iar eventualul profit va fi reinvestit. Biserica Adventistă va avea în consiliul director un observator permanent pentru consiliere, iar fundația va fi supusă Departamentului de Audit al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România pentru toate fondurile cu care aceasta va participa, conform angajamentelor luate. Înainte de deschiderea spitalului, fundația și Uniunea vor face demersurile necesare pentru a folosi marca protejată „Adventist”, pe baza îndeplinirii criteriilor pentru instituțiile adventiste de sănătate la nivel internațional, stipulate în „Working Policy” (Regulamentul intern de organizare).

Hotărârea Uniunii de Conferințe este să susțină în continuare Spitalul Oncologic din Târgu Mureș, urmând să-și ofere sprijinul material într-o fază ulterioară a lucrărilor, în funcție de posibilități, cu sumele și în condițiile stabilite de Comitetul Executiv al Uniunii de Conferințe, conform Hotărârii nr. 138, P.V. 24/03.05.2020. Recomandăm structurilor organizatorice regionale și bisericilor locale să își mențină de asemenea promisiunile financiare, cu precizarea că fiecare conferință, biserică locală, precum și donatorii individuali vor reconfirma în dreptul lor destinația sumelor donate.

Avem convingerea că atât acest obiectiv de anvergură, cât și celelalte obiective prioritare în domeniile sănătății și educației la nivel național, aflate în strategia de lucru a Comitetului Executiv al Uniunii de Conferințe pentru mandatul actual, au nevoie de susținerea bisericii.

În ultimul an, Uniunea a hotărât să investească două milioane de euro în domeniile menționate, iar jumătate din sumă a fost deja pusă la dispoziția unităților sale administrativ-teritoriale. De această finanțare au beneficiat până în prezent trei sanatorii și cincisprezece instituții de învățământ, urmând ca în viitor să fie adăugate și alte entități de pe teritoriul întregii țări.

Vă invităm să susțineți financiar și prin rugăciunile dumneavoastră misiunea bisericii desfășurată în domeniul sănătății pe teritoriul României și proiectul Spitalului Oncologic din Târgu Mureș.

Dumnezeu să vă binecuvânteze! ■

Comitetul Executiv al Uniunii de Conferințe
a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și
Asociația pentru Suport și Inițiativă din România

MESAJ PENTRU CREDINCIOȘI, PRIVIND REDESCHIDEREA BISERICILOR ÎN TIMPUL STĂRII DE ALERTĂ

La exact trei luni de la decizia autorităților legată de închiderea bisericilor, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România anunță cu bucurie redeschiderea bisericilor sale. Serviciile divine religioase în interiorul lăcașelor de cult vor fi însoțite de responsabilitate și de respectarea prevederilor legale, lucruri dovedite cu prisosință în timpul stării de urgență și al stării de alertă.

Prețuind bunăstarea credincioșilor și sănătatea publică, am răspuns solicitărilor din partea autorităților și între membrii Bisericii Adventiste s-a raportat un număr foarte mic de persoane infectate cu noul coronavirus.

Ordinul Ministerului Afacerilor Interne și al Ministerului Sănătății din data de 17.06.2020 face acum ca adventiștii să fie între primii creștini din România care se vor ruga în bisericile lor, începând de vineri seara, 19 iunie 2020, și în ziua de Sabat din 20 iunie 2020.

Precizăm că pastorii și comitetele de conducere ale bisericilor locale pot planifica serii de întruniri pentru participarea tuturor credincioșilor, la intervale orare diferite. De asemenea, cu respectarea legislației, la același serviciu divin, persoanele vor putea fi prezente atât în spațiile interioare și anexe, cât și în curtea bisericii, cu folosirea mijloacelor audiovizuale de transmitere când vremea va fi favorabilă. Încurajăm continuarea transmisiilor live pentru persoanele vulnerabile, care vor rămâne acasă.

Cei care au aparținători aflați în izolare sau au intrat în contact cu o persoană suspectă de infecția cu noul coronavirus sunt rugați să rămână acasă.

Pentru starea de alertă, recomandăm să nu fie organizate mese de părtășie în spațiile bisericii. În ce privește serviciul divin de Sfânta Cină, vom trimite pastorilor un document privind modalitatea de organizare.

După un trimestru în care părtășia frățească s-a manifestat preponderent online, îi invităm cu nerăbdare pe credincioșii și prietenii bisericii să ne închinăm lui Dumnezeu în mod responsabil (vezi Anexa), fără să uităm faptul că suntem încă într-o perioadă când orice contact colectiv reprezintă o activitate cu risc din punct de vedere al răspândirii infecției cu COVID-19.

Dumnezeu să ne ofere înțelepciune și să împlinească în dreptul fiecărui credincios rugăciunea din Psalmii 27:4: „Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să pri-

vlesc frumusețea Domnului și să mă minunez de Templul Lui.”

Comitetul Executiv al Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România, București, 18 iunie 2020

ANEXA

1. Reguli privind accesul și desfășurarea activităților:

- accesul credincioșilor în lăcașul de cult și în locațiile unde se organizează slujbe și adunări religioase se face astfel încât să fie asigurată o suprafață de minimum 4 m² pentru fiecare persoană și o distanță de minimum 2 m între persoane;
- nu există o limită maximă a numărului de credincioși care pot intra într-o biserică, dar trebuie să fie respectate regulile de la primul punct;
- la intrarea în lăcașul de cult sau în locațiile unde se organizează slujbe și adunări religioase, persoanele sunt obligate să își dezinfecteze mâinile cu dezinfectantul pus la dispoziție de organizatorii evenimentului religios;
- în interiorul lăcașului de cult și în locațiile unde se organizează adunări religioase este obligatorie purtarea măștii de protecție, astfel încât să se acopere gura și nasul;
- nu este permis accesul credincioșilor care, după efectuarea triajului observațional, prezintă simptome de infecție respiratorie (tuse, strănut, rinoree, febră);
- se vor plasa la loc vizibil anunțuri scrise privind regulile de igienă și de distanțare fizică în biserică;
- la activitățile religioase organizate în interior, acolo unde este posibil, se organizează circuite separate de intrare și ieșire, semnalizate explicit;
- pentru bisericile care vor continua întâlnirile în aer liber, rămâne valabilă păstrarea distanței de 1,5 m;
- întâlnirile religioase ce se desfășoară în curtea bisericii nu sunt considerate adunări publice.

2. Măsuri sanitare specifice:

- în cadrul ritualurilor religioase în care se vor folosi anumite obiecte cu care creștinii intră în contact (ex. amvon, coșuri pentru daruri, cărți liturgice pentru public, microfoane), acestea se dezinfectează după fiecare utilizare;
- se dezinfectează o dată la patru ore obiectele sau suprafețele atinse frecvent (ex. mânere, balustrade, scaune);
- se recomandă evitarea salutului prin strângerea mâinilor.

ESTE DUHUL SFÂNT O PERSOANĂ DIVINĂ?

Tainele naturii divine

Cu siguranță că natura lui Dumnezeu nu poate fi înțeleasă pe deplin și orice pretenție din partea omului se va lovi de natura insondabilă a Ființei divine. Tot ceea ce cunoaștem noi despre Dumnezeu sunt aspecte care țin de faptul că suntem creați după „chipul și asemănarea” Sa. Cu toate acestea, Dumnezeu nu este om și atributele specific divine vor fi înțelese doar prin analogie cu atributele cunoscute nouă, oamenilor.

Rămânând în domeniul acesta al analogiilor, reamintim că doar Duhul lui Dumnezeu va putea să înțeleagă pe deplin tainele naturii divine: „În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2:11).

Atenție! Aici, Pavel doar apelează la o analogie, o paralelă pe care omul să o poată înțelege. După cum gândurile, dorințele și planurile particulare ale unui om sunt pe deplin cunoscute și înțelese numai de el însuși, tot astfel, Duhul lui Dumnezeu este singurul (ca parte din Divinitate) capabil să înțeleagă „lucrurile lui Dumnezeu”.

Deoarece Duhul lui Dumnezeu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, El este capabil să Îl descopere pe Dumnezeu. Așa se face că darul profetic este tocmai rezultatul lucrării Duhului Sfânt, numit în acest context revelațional „Duhul adevărului” (Ioan 14:17; 15:26; 16:13).

Apostolul Pavel nu aplică analogia din perspectivă ontologică. Cei care consideră că Duhul lui Dumnezeu este doar o parte constituantă a Divinității (după cum duhul omului e parte constituantă pentru ființa umană) trag concluziile în urma unei citiri grăbite a textului amintit mai sus.

Divinitatea Duhului Sfânt

În ciuda faptului că în Biblie nu găsim expresia „Dumnezeu Duhul”, caracterul divin al Duhului lui Dumnezeu este pe cât de implicit, pe atât de clar afirmat. Denumiri precum „Duhul lui Dumnezeu (Elohim)”, „Duhul Domnului (YHWH)” sau „Duhul Sfânt” sunt de la sine exprimări ale divinității.

Pe de altă parte, atributele pe care le are Duhul Sfânt sunt dumnezeiești. Spre exemplu, prezența Duhului Sfânt este prezența lui Dumnezeu. Da-

Terminologie și mesaj

În literatura (filosofică) antică, *ousia* (esență, ființă, existență) și *hypostasis* (substanță, ipostază) erau folosiți inițial ca termeni sinonimi. Spre exemplu, și în NT se observă că Evrei 1:3 folosește termenul *hypostasis* cu sensul de *ființă* (*ousia*). El mai apare în NT (Evrei 11:1) cu sensul de fundament / temelie – ceea ce subzistă (Cornilescu traduce cu încredere, iar alte versiuni cu substanță). În NT, *ousia* e folosit cu sensul de stare, situație (adică avere, vezi Luca 15:12-13). În timp, cele două noțiuni ajung să aibă sensuri diferențiate. *Hypostasis* este văzută ca fiind manifestarea concretă a ființei (*ousia*). Spre exemplu, în neoplatonism, *hypostasis*-ul sufletului este gândirea.

Un alt termen folosit este acela de *prosopon*. Termenul putea face referire atât la față/chip, cât și la masca purtată de actori. Sensul derivat este acela de individ. În limba latină a fost redat prin *persona*. În limbajul teologic antic, el este utilizat ca un sinonim pentru *hypostasis*.

Persona este un cuvânt care la origine, în limba latină, făcea referire la masca purtată de către actori, în timp câștigând sensul mai larg de personaj, iar cum adesea se întâmpla ca un actor să întruchipeze mai multe roluri (personaje), termenul a fost preferat de către scriitorii creștini de limbă latină pentru a traduce grecescul *hypostasis* în contextul dezbaterilor despre Divinitate. În literatura juridică latină putea face referire la persoană ca individualitate.

că nu există loc în care să fugim de Duhul lui Dumnezeu, înseamnă că El este omniprezent (Psalmii 139:7). Apoi, Duhul Sfânt este numit a fi „cel veșnic” (Evrei 9:14), atribut ce este adesea folosit pentru Dumnezeu (în Deuteronomul 33:27 se folosește chiar expresia „Dumnezeul cel veșnic”). Dar poate caracterul pe deplin divin al Duhului Sfânt este subliniat de faptul că Biblia avertizează de pericolul păcătuirii împotriva Sa (vezi cazul lui Anania și al Safirei, descris în Faptele 5:3-4, unde a minți pe Duhul Sfânt e totuna cu a minți pe Dumnezeu). De altfel, Isus avertizează că hula împotriva Duhului Sfânt este păcatul de neiertat (Matei 12:31-32; Marcu 3:28-29).

Unii gândesc că Duhul Sfânt trebuie luat ca o figură de stil (metonimie¹), ca o formă de exprimare pentru manifestarea prezenței divine. Astfel, dacă Duhul Sfânt este înțeles ca o calitate ce aparține lui Dumnezeu sau ca unul dintre atributele Sale, atunci divinitatea Lui este subînțeleasă, nu însă și individualitatea. Cu toate acestea, întrebarea care persistă vizează relația dintre Domnul (YHWH) și Duhul Său. În primul rând, în ciuda faptului că Dumnezeu în Sine este prezentat ca fiind duh (Ioan 4:24), caracterul spiritual al Ființei divine fiind baza de la care trebuie să plecăm, încă de la creație observăm o distincție între Dumnezeu (Elohim)/Domnul (YHWH) și Duhul Sfânt.

Indiciul cel mai clar al *distinctivității* în sânul Divinității este găsit în făgăduința lui Isus din Ioan 14:16. „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un *alt Mângâietor*, care să rămână cu voi în veac.” În contextul acesta, cu ușurință putem identifica faptul că acest „alt Mângâietor” este diferit atât de Isus, cât și de Tatăl. Cu toate acestea, nu este atât de diferit încât să nu poată fi înlocuitorul, adică rămâne parte deplină din Divinitate. De altfel tocmai prin acest Mângâietor trebuie înțeleasă locuirea Tatălui și a lui Isus în viața credinciosului: „Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el” (Ioan 14:23). O putere, o influență sau un atribut nu au cum să fie prezentate ca înlocuitor al lui Isus. De remarcat faptul că, în comentariul pe care îl face la făgăduința venirii Mângâietorului (a se vedea capitolul 73: „Să nu vi se tulbure inima”, din *Hristos, Lumina lumii*), Ellen White numește Duhul Sfânt „a treia Persoană a Dumnezeirii” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 671).

Ce este o persoană?

Când vorbim de persoană e necesar să definim termenul. În Biblie nu găsim acest cuvânt, el fiind folosit în contextul actual în domenii și contexte variate (vorbim chiar de persoană juridică). Într-o formă simplificată de dicționar, persoana ar fi „individul definit prin totalitatea însușirilor sale fizice și psihice”. Dacă aducem o astfel de definiție în domeniul teologiei, atunci Divinitatea va ajunge să fie un „comitet de trei persoane divine”, ceea ce nu poate fi acceptat în condițiile în care Scripturile vorbesc clar despre un singur Dumnezeu, și nu de trei.

Terminologia teologică are însă un alt sens și va trebui să zăbovim puțin pentru a înțelege mobilul disputei. Atunci când creștinismul antic încerca să definească relația dintre Isus, Tatăl și Duhul Sfânt, s-a găsit că ar fi de ajutor folosirea termenilor împrumutați din filosofia greacă. Așadar, conceptul teologic de „trinitate” este adesea descris ca fiind un singur Dumnezeu manifestat/existând în trei ipostaze/persoane distincte.

Chiar dacă istoricii creditează pe Didymus din Alexandria (310–395) cu explicația care va deveni standard pentru trinitate: o ființă, trei ipostaze, explicații similare apar și la alți scriitori din antichitatea creștină. Spre exemplu, în comentariul la Evanghelia după Ioan, Origen (aproximativ 185–254) afirmă că „există trei ipostaze”: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt”. În acest caz, termenul *hypostasis* desemnează o realitate concretă (o manifestare), respectiv o entitate individuală. În același timp, se susține că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt o singură ființă (*ousia*). În limba latină, terminologia este introdusă de către Tertulian. El opune *substantia* (*ousia* - ființă) termenului *persona* (*hypostasis* - ipostază). Astfel, Tertulian vede în Dumnezeu o substanță și trei persoane, cum răsăritenii vedeau o ființă și trei ipostaze.

Așadar, în Dumnezeire avem trei forme de manifestare (*hypostasisuri*) și o singură ființă (*ousie*). Apelând la acest limbaj filosofic, creștinii antici reușeau să transmită atât singularitatea, cât și pluralitatea din cadrul Divinității, numită Tri-

**INDICIUL CEL
MAI CLAR AL
DISTINCTIVITĂȚII ÎN
SÂNUL DIVINITĂȚII
ESTE GĂSIT ÎN
FĂGĂDUINȚA LUI ISUS
DIN IOAN 14:16. „ȘI EU
VOI RUGA PE TATĂL,
ȘI EL VĂ VA DA UN ALT
MÂNGÂIETOR, CARE
SĂ RĂMÂNĂ CU VOI
ÎN VEAC.”**

¹ Metonimia (gr. *metonymia* = „înlocuirea unui nume cu altul”) este o figură de stil de nivel lexico-semantic, prin care un termen este înlocuit cu alt termen cu care se află în relație oarecare. Exemplu: Tot ce stă în umbra *crucii* (creștinătatea), împărați și regi se-adună / Să dea piept cu uraganul ridicat de *semilună* (islamul). (M. Eminescu – Scrisoarea III).

nitare. De remarcat că modurile de manifestare sunt concomitente, și nu ipostaze secvențiale.

Este Duhul Sfânt o persoană?

Unii consideră că o persoană nu poate „umple” o altă persoană. În ciuda faptului că verbul folosit ar putea să te ducă cu gândul la aspectul impersonal al Duhului Sfânt, trebuie totuși să înțelegem că simbolistica trebuie să fie înțeleasă în contextul amplu al Bibliei.

Actul prin care divinul controlează umanul se regăsește încă din Vechiul Testament: Iosif (Geneza 41:38), ori Bețaleel (Exodul 31:3), ori cei 70 de bătrâni, printre care și Eldad și Meldad (Numeri 11:27-29), alături de judecători sunt descriși ca având peste ei Duhul lui Dumnezeu. De altfel (atât în cultura antică, contemporană evenimentelor biblice, dar și în acord cu revelația), posedarea de către un duh necurat era considerată ca o manifestare a unei entități personale, și nu a unei puteri sau energii. Este cât se poate de clar că putem vorbi de entități personale independente de trup (de carne). Chiar și îngerii sunt definiți „duhuri slujitoare” (Evrei 1:14), dar în același timp cu atribute ce ne fac să îi încadrăm în lista entităților cu personalitate distinctă. Așadar, Duhul poate să fie o personalitate distinctă, fiind o entitate spirituală.

În limbajul contemporan, când vorbim despre Duhul Sfânt ca fiind o persoană, ne referim la faptul că este o entitate de sine stătătoare, definită de cunoaștere (sau înțelegere), sentimente și voință. Numai o persoană se poate întrista (Efeseni 4:30). Numai o persoană poate fi mințită sau înșelată (Faptele 5:3,9). Numai o persoană are capacitatea de a alege după cum voiește (1 Corinteni 12:11) și numai împotriva unei entități personale (divine) se poate păcătui. Aici este clar că Duhul Sfânt este prezentat mai mult decât un atribut divin sau o prelungire a personalității lui Dumnezeu. Dacă ar fi o metonimie prin care să se facă referire la Însuși Dumnezeu (Tatăl), atunci enumerările nu și-ar mai avea rostul (vezi Matei 29:19 ori 2 Corinteni 13:14). Chiar dacă Dumnezeu e duh, Tatăl este distinct de Duhul Sfânt. Cu

siguranță că în limbajul religios contemporan se pierde subtilitățile limbajului filosofic (a se vedea caseta), dar se transmite în esență ideea că persoana este acea manifestare a Ființei divine care are propria individualitate, dar în același timp e pe deplin Dumnezeu.

În acest limbaj comun, Ellen White afirmă că Duhul Sfânt este o persoană: „Duhul Sfânt are o personalitate, altfel nu ar putea să-i mărturisească duhului nostru și împreună cu duhul nostru că suntem copiii lui Dumnezeu. De asemenea, El trebuie să fie o persoană divină, pentru că altfel nu ar putea să cerceteze tainele care se află ascunse în mintea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2:11) (Ellen White, *Manuscript 20*, 1906, vezi Ellen White, *Evanghelizare*, p. 617).

De aici înțelegem că tocmai personalitatea Duhului Sfânt conferă premisele comuniunii între noi și divin. Citirea neatentă a versetului din Faptele 1:8 face ca unii să-L numească pe Duhul Sfânt „o putere”. În realitate, Domnul ne promite că odată cu pogorârea Duhului Sfânt credinciosul va primi și putere. Pe de altă parte, perceperea Duhului Sfânt ca „energie divină” ne poate duce în pericolul păcatului lui Simon Magul (Faptele 8:18-19). Nu Duhul se pune la dispoziția noastră, ci noi ne punem la dispoziția Lui! Așadar, trebuie să ne raportăm față de Duhul lui Dumnezeu într-o manieră demnă, ținând cont atât de divinitatea Sa, cât și de caracterul personal.

Cu toate acestea, nu e cazul să facem speculații dincolo de ceea ce ne este descoperit. „Natura Duhului Sfânt este o taină. Oamenii nu pot s-o explice, fiindcă Domnul nu le-a descoperit-o. Oamenii, având păreri fanteziste, pot grupa laolaltă anumite pasaje din Scriptură și din ele să clădească o susținere omenească; dar primirea acestor vederi nu va întări biserica. Cu privire la asemenea taine, care sunt prea adânci pentru priceperea omenească, tăcerea este de aur” (Ellen White, *Faptele apostolilor*, p. 52). ■

Marius Necula este pastorul Bisericilor AZS Tei și Balta Albă, București.

NU DUHUL
SE PUNE LA
DISPOZIȚIA
NOASTRĂ, CI
NOI NE PUNEM
LA DISPOZIȚIA
LUI! AȘADAR,
TREBUIE SĂ
NE RAPORTĂM
FAȚĂ DE DUHUL
LUI DUMNEZEU
ÎNTR-O MANIERĂ
DEMNĂ, ȚINÂND
CONT ATÂT DE
DIVINITATEA SA,
CÂT ȘI DE
CARACTERUL
PERSONAL.

ESTE DUHUL SFÂNT DUMNEZEU?

Cartea cărților ne prezintă suficiente dovezi¹ pe baza cărora să credem că Duhul Sfânt este o persoană, nu doar o putere, o influență sau o energie. Dar ce fel de persoană este El? O persoană finită sau infinită? Este El o persoană divină? Este Dumnezeu? Este important să aflăm răspunsul la aceste întrebări, deoarece înțelegerea noastră despre Duhul Sfânt va influența modul în care ne vom raporta la lucrarea Lui în viața noastră.²

Millard Erickson spunea că „Dumnezeu Tatăl este destul de bine înțeles... Fiul nu este greu de conceptualizat, întrucât El a apărut într-adevăr în chip de om... Dar Duhul este intangibil și dificil de vizualizat.”³ Erickson are dreptate. Biblia nu ne oferă o descriere sistematică a divinității Duhului Sfânt, însă conține indicii conform cărora scriitorii ei Îl considerau pe Duhul Sfânt Dumnezeu. Iată câteva dintre ele:

I. Funcțiile și lucrările Duhului Sfânt dovedesc că El este o Persoană divină:

1. Duhul Sfânt creează. Când ne gândim la Dumnezeu și la lucrarea Sa, știm că prima Lui lucrare a fost aceea de creație. În cartea Iov, această lucrare îi este atribuită și Duhului Sfânt. Elihu mărturisește despre acest lucru când afirmă: „Duhul lui Dumnezeu m-a făcut și suflarea Celui Atotputernic îmi dă viață” (Iov 33:4). Lucrarea de creație este o activitate divină. Conform Geneza 1:2, Duhul Sfânt este implicat în această lucrare, de aceea putem afirma că El este o persoană divină.

2. Duhul Sfânt dă viață. El poate da viață și poate învia persoane decedate la fel de bine cum Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul realizează asemenea lucrări. În Romani 8:11, Pavel scrie că „dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi”. De fapt, El este Cel care dă viață tuturor. Isus ne-a învățat acest lucru când a afirmat că „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic” (Ioan 6:63).

3. Duhul Sfânt îi inspiră pe autorii Bibliei. Petru afirmă că Duhul Sfânt a fost Acela care i-a

inspirat pe autorii Bibliei (2 Petru 1:21), iar Pavel ne spune că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu (2 Timotei 3:16). Deci Duhul Sfânt este Dumnezeu în cel mai înalt sens.

II. Atributele Duhului Sfânt aparțin numai și numai Dumnezeirii:

1. El este omniprezent – ceea ce-l face pe David să se întrebe: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de fața Ta?” (Psalmii 139:7)

2. El este omnipotent – deoarece Isus afirmă că actele supranaturale de exorcizare le înfăptuiește prin puterea Duhului: „Dar, dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi” (Matei 12:28). Faptul că El este omnipotent poate fi dedus și din Romani 8:11, unde descoperim că Duhul Sfânt poate învia persoane decedate. Duhul Sfânt este Cel care L-a înviat pe Isus și ne poate învia și pe noi. Omnipotența Duhului Sfânt este descrisă și de doctorul Luca, atunci când scrie despre puterea Celui Preaînalt care a făcut ca Maria să rămână însărcinată și să-L nască pe Mesia (Luca 1:35).

3. El este omniscient – atât datorită faptului că „cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu (1 Corinteni 2:10)⁴, cât și datorită faptului că ne va „învăța toate lucrurile” (Ioan 14:26), ne va „călăuzi în tot adevărul” și ne va „descoperi lucrurile viitoare” (Ioan 16:12). Înțelepciunea Sa este divină și infinită. Evanghelistul Vechiului Testament ne asigură de acest lucru când întreabă retoric: „Cine a cercetat Duhul Domnului și cine L-a luminat cu sfaturile lui? Cu cine S-a sfătuit El ca să ia învățătură? Cine L-a învățat cărarea dreptății? Cine L-a învățat înțelepciunea și I-a făcut cunoscută calea priceperii?” (Isaia 40:13-14).

4. El este veșnic – datorită faptului că autorii Bibliei vorbesc despre eternitatea Sa. Pasajul din

**MÂNGÂIETORUL
DIVIN
CLAUDIU
MIRON**

**SPRE DEOSEBIRE
DE TATĂL ȘI FIUL,
DUHUL ESTE INTAN-
GIBIL ȘI DIFICIL DE
VIZUALIZAT. BIBLIA NU
NE OFERĂ O DESCRI-
ERE SISTEMATICĂ A
DIVINITĂȚII DUHULUI
SFÂNT, ÎNSĂ CONȚINE
INDICII CONFORM
CĂRORA SCRITORII
EI ÎL CONSIDERAU PE
DUHUL SFÂNT
DUMNEZEU.**

Evrei 9:14 este singurul loc din Biblie în care Duhul Sfânt este numit clar „Duhul cel veșnic”, în timp ce versetele din Deuteronomul 33:27 și Isaia 40:28 sunt singurele pasaje biblice în care Dumnezeu este numit „Dumnezeul cel veșnic.”

III. Duhul Sfânt este prezentat în asociere cu celelalte persoane ale Dumnezeirii:

Citind Biblia cu atenție, observăm că Duhul Sfânt nu este menționat ca fiind asociat cu alte creaturi cerești precum îngerii, heruvimii și serafimii. De ce? Pentru că El nu este o creatură, El este o persoană divină. Autorii Bibliei Îl prezintă în asociere cu celelalte persoane ale Dumnezeirii:

1. în formula baptismală, Matei Îl prezintă pe Duhul Sfânt în asociere cu celelalte două persoane ale Dumnezeirii (Matei 28:19);

2. în 1 Corinteni 12:4-6, Pavel prezintă darurile spirituale ca venind din partea Duhului Sfânt, a Domnului Hristos și a lui Dumnezeu Tatăl;

3. în binecuvântarea apostolică de la finalul celei de-a doua epistole a lui Pavel către Corinteni, Duhul Sfânt este menționat împreună cu Isus și Dumnezeu (2 Corinteni 13:14);

4. în Romani 15:30 și Apocalipsa 1:4-5, Pavel și Ioan Îl prezintă pe Duhul Sfânt în asociere cu ceilalți membri ai Dumnezeirii, ceea ce înseamnă că El este co-egal cu Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul.

IV. În unele cazuri, acțiunile Duhului Sfânt și ale lui Dumnezeu sunt identice.

Iată câteva exemple biblice:

1. În Isaia 6:9, Dumnezeu zice: „Du-te și spune poporului...” Citând acest text în Faptele 28:25, Pavel spune: „Bine a spus Duhul Sfânt prin prorocul Isaia către părinții voștri.” Pentru Pavel, faptul că Domnul a spus sau că Duhul Sfânt a vorbit este unul și același lucru.⁵ Cuvântul lui Yahweh este egal cu cel al Duhului Sfânt.

2. În 1 Corinteni 3:16, Pavel întreabă: „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?”, iar cu trei capitole mai târziu, Pavel folosește un limbaj aproape identic atunci când întreabă din nou: „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu?” (1 Corinteni 6:19). De aici înțelegem că trupul nostru este templul Duhului Sfânt, care este Dumnezeu în cel mai înalt sens.

Într-una din predicile sale, Martin Luther afirma că: „Duhul Sfânt nu este un simplu duh, o creatură, ceva străin de Dumnezeu și totuși dat

oamenilor de El sau doar lucrarea lui Dumnezeu, pe care El o împlinește în inimile noastre. El este un Duh care este Dumnezeu în cel mai înalt sens.”⁶

3. Domnul Hristos a descris rolul Duhului Sfânt în așa fel încât să înțelegem că El este Dumnezeu. În discursul din noaptea trădării Sale, Isus le-a vorbit ucenicilor despre venirea Mângâietorului. Domnul le-a spus: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac” (Ioan 14:16). Este interesant să observăm că Isus Îl numește pe Duhul Sfânt „un alt Mângâietor”. Cuvântul grecesc ales de Ioan este *allos*, care înseamnă „altul de același fel”, nu *heteros*, care se traduce cu „altul diferit”. Deci Duhul Sfânt este un Mângâietor asemănător cu Isus.⁷ Puțin mai devreme, Isus S-a prezentat pe Sine ca fiind egal cu Tatăl (v. 9-10), iar mai pe urmă L-a prezentat pe Duhul Sfânt ca fiind egal cu El. Nu este logic să ne gândim că, de vreme ce Duhul Sfânt este egal cu Isus, iar Isus este egal/una cu Tatăl, atunci și Duhul Sfânt este egal cu Tatăl?!

4. Și probabil cea mai clară imagine a divinității Duhului Sfânt se găsește în Faptele 5, unde Petru îl întreabă pe Anania „de ce L-a mințit pe Duhul Sfânt” cu privire la prețul moșioarei vândute, iar apoi îi spune acestuia: „N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu” (Faptele 5:3-4). De aici înțelegem că, pentru Petru, „a-L minți pe Duhul Sfânt” înseamnă „a-L minți pe Dumnezeu”. Prin urmare, Duhul Sfânt este o persoană divină, așa cum Tatăl și Fiul sunt persoane divine. ■

Claudiu Miron este pastor
în Conferința Transilvania de Nord.

¹ Vezi Isaia 63:11; Ioan 14:16-17; Ioan 15:26; Fapte 5:3; Romani 8:14,27; 1 Corinteni 12:11; 2 Corinteni 13:14.

² Ron E.M. Clouzet, „The Personhood of the Holy Spirit and Why It Matters” *Journal of the Adventist Theological Society* 17/1 (2006): 11.

³ Millard J. Erickson, *Christian Theology*, 2nd ed. (Grand Rapids: Baker, 1998), p. 734.

⁴ George Smeaton, *The Doctrine of the Holy Spirit*, 2nd ed. (Edinburgh: T. & T. Clark, 1889), 65. Smeaton spune că „cel care poate înțelege planurile, scopurile și lucrurile profunde ale lui Dumnezeu trebuie să fie o persoană distinctă, cu o natură divină.”

⁵ Același lucru poate fi observat atunci când comparăm Evrei 10:15-17 cu Ieremia 31:31-34.

⁶ Martin Luther, „Sermon On John 15:26, 27” în *Luther's Works*, 24:297.

⁷ Norman R. Gulley, *Systematic Theology: God as Trinity* (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2011), p. 19.

NĂSCUT ÎN CREDINȚĂ

M-am grăbit să vin pe lume într-o zi de iarnă, fără să vreau. Moașa i-a spus mamei că nu am șanse să supraviețuiesc și m-a predat în brațele ei. Am încăput într-o căciulă de oaie și m-a pus între perete și sobă, să dorm. Nu mâncam, nu plângeam, doar respiram. „Trupul meu era ascuns în Tine”, Doamne. Am crescut într-o familie adventistă la a treia generație, cu valori morale și spirituale dobândite în Biserica Labirint.

Acasă aveam o Biblie, lecțiunea și cartea de cântări. Uneori mai prindeam câte o revistă *Curierul Adventist*, din numerele mai vechi. Nu oricine își permitea să facă rost de cărțile Spiritului Profetic, de aceea eram nelipsiți de la biserică, deși veneam de la mare distanță. De copil am cunoscut tot ce presupune să fii diferit de lume, dar educat că a fi creștin nu este o rușine, ci o virtute.

La vremea adolescenței mă pasiona tot ce însemna nou în tehnologie, de la radio, telecomunicații, construcții. Deși erau propuneri spre alte direcții, am vrut să-mi urmez visul și mi-a prins foarte bine. Cam pe la 18-19 ani, frații din comitet mă îndemnau să fac legământ cu Domnul, dar am încercat să le explic că nu sunt pregătit. Nu citisem nicio carte din Spiritul Profetic, nu aveam certitudinea că ceea ce credeam este și adevărat. Aveam nevoie de o experiență personală, pentru că este foarte important ceea ce crezi.

Așa se face că o vară întreagă am mers la o rudă la Constanța, care a fost colporteur și avea multe cărți. Acolo am citit pentru prima dată *Marea Luptă*, *Hristos, Lumina lumii* și *Calea către Hristos*. Toată această bogată informație mi-a provocat multe întrebări. Dacă susții o credință care nu există ca realitate obiectivă ești în pericolul de a pierde beneficiile Dumnezeului adevărat. Având o gândire realistă, căutam să deslușesc tainele, să înțeleg fenomenul înainte de a lua o decizie. Au trecut cinci ani până când, de bunăvoie și nesilit de nimeni, am încheiat legământul prin botez.

Se pare că cei mai mulți devin creștini ascultând experiențele altora, ori înduioșați de muzică și versuri, sau la insistențele celor apropiați. Din păcate, oamenii își concentrează atenția asupra formei credinței, și nu asupra conținutului ei. Dacă vrem să fim siguri că o convingere este adevărată, trebuie să descoperim ce se ascunde în spatele ei. Trebuie să găsim acel Adevăr suprem care explică orice ne este necesar pentru consolidarea credinței noastre. Dacă refuzi să accepți, nu vei fi nicio dată sigur de convingerile tale.

Deși nu înțelegea modul tainic cum a fost țesut în pânțele maicii sale, David recunoaște că trupul lui nu era ascuns de Dumnezeu. Credința lui se baza pe încrederea în Adevărul suprem. Astăzi, tehnologia ne ajută să vedem misterul procreării de la momentul întâlnirii celor două elemente până la nașterea copilului. Odată ce un lucru a devenit certitudine, nu mai este nevoie să crezi, ci să ai o încredere neclintită în minunea care ți-a fost descoperită.

Adevărul există în mod obiectiv, chiar dacă nimeni nu-l pricepe cu acuratețe. Savanți, medici, filosofi acceptă ideea de Dumnezeu la nivelul intuiției, atribuindu-i diferite nume ca „Marele Tot”, „Conștiința Universului”, fără să simtă nevoia unor dovezi raționale. Dacă nu crezi în Dumnezeu, nu poți avea încredere în rațiune.

Am observat de-a lungul timpului că, deși suntem în aceeași biserică, acceptăm același crez, vorbim altora despre credința noastră, atunci când se pune problema să dovedim ceea ce spunem, ne blocăm ca niște copii la tabla înmulțirii. Care să fie problema? Credința în Dumnezeu trebuie să fie rațională, pentru că există mereu oameni care au nevoie de argumente. Nu este suficient să te lași impresionat de o predică bună sau de o cântare frumoasă. Cum ar putea pricepe vecinul tău lucrul acesta? Ce argumente poți avea că radiezi de fericire? Cine știe, s-ar putea să creadă cu totul altceva!

În primele mele zile de serviciu nu a fost nevoie de argumente ca cei din jurul meu să își dea seama că sunt diferit de ei. Atitudinea este un argument rațional și provoacă gândirea. Așa se face că șeful mă solicita să vorbim între patru ochi. Îl interesa ce credință am. „Cred că există Dumnezeu și doresc să respect poruncile Lui”, i-am răspuns. Cerea dovezi, argumente raționale. Poate mi-ar fi fost mai simplu să-i amintesc că de fapt eu m-am născut și crescut în această credință și poate mă înțelegea. Dar cu ce ar fi rămas!

Credincioșii trebuie să susțină caracterul rațional al credinței, pentru că vor fi mereu oameni care au nevoie de argumente. Deși aveam în minte foarte multe

**ÎNCREDERE
NECLINTITĂ
GILI
ANTEA**

„CÂND NU ERAM DECÂT UN PLOD FĂRĂ CHIP, OCHII TĂI MĂ VEDEAU ȘI ÎN CARTEA TA ERAU SCRISE TOATE ZILELE CARE-MI ERAU RÂNDUITE.” (PSALMII 139:16)

informații despre credința mea, nu știam care ar fi cea mai bună dovadă pentru șeful meu. Cum pot avea încredere în ceea ce gândesc? Cu o condiție! Să apelez la conștiință.

Auzim adesea când cineva a mințit: „Cum a putut să zică așa ceva? Nu l-a muștră conștiința?!” Ce putem spune? Până astăzi nu se poate demonstra științific ce este conștiința. Ea nu este produsul creierului! Cu toată tehnologia, cultura, filosofia sau religiile lumii, omenirea continuă să acționeze după cum se raportează la conștiință. În momentul acela am fost îndemnat să ofer un exemplu practic din domeniul meseriei noastre. „Tovarășe inginer”, i-am zis, „credeați dumneavoastră că vom ajunge să vorbim la telefon în întreaga lume, să purtăm la mână ceas cu afișaj, aparat de radio portabil, ca să nu mai vorbim de televiziunea color sau călătoria pe lună?!” A stat puțin pe gânduri și m-a întrebat sec: „Tu credeați?!” I-am răspuns: Eu nu puteam să știu ce urma să se inventeze, dar credeam că știința va crește din ce în ce mai mult. Stă scris în Biblie și vă pot arăta unde scrie. „O, nu-i nevoie, bine că poți să crezi. Mă gândeam să te propun să fii membru de partid, dar nu am cum.”

Atunci când o avem, credința ia dovezile și le duce spre o concluzie logică și practică. Credința are încredere în ceea ce rațiunea spune că trebuie să fie adevărat. Când Îl aleg pe Dumnezeu, oamenii fac un pas al credinței. De-a lungul anilor de serviciu m-am confruntat cu mai mulți șefi, care mai de care mai ciudați. Mă opresc la cel care avea un nume înspăimântător, îl chema Balaurescu. Mai avea vreo șase-șapte ani până la pensie. Un om irascibil, mai tot timpul mirosea a alcool și îi plăcea să i te adresezi cu „șefu”, nu cu „tovarășe”, pentru că nu era membru de partid. Deși aflase de situația mea, a căutat să mă urmărească discret ca să vadă ce fel de element sunt. Ațâțat de niște colegi, a vrut să-mi testeze credința.

Într-o zi, cum am intrat în birou, am observat că era plin de oameni. Toți parcă așteptau să înceapă o mică ședință. Am vrut să plec, dar șefu a strigat: „Rămâneți aici, domnul Antea. Trebuie să decidem cum rămâne cu programul duminical. Ce aveți de gând?” Colegii au început să vocifereze, să mă sfătuiască zicând că am un singur salariu și doi copii de crescut, că nu se poate să las tura descoperită și altele. I-am ascultat și le-am spus clar: „Conștiința mea îmi spune să trăiesc adevărul.” Și de aici a început bâlciul, cu tot felul de invective la adresa bisericii și a credinței adventiste. Șefu a pus mâna pe telefon și a început să formeze un număr de interior. „Deocamdată nu răspunde, dar vreau să vorbesc cu tovarășul director.”

În tot timpul acesta mă rugam în gând ca să primesc o idee inspirată. Balaurul din șefu îi congestionase fața și mâna îi tremura pe telefon, nerăbdător să sune din nou. L-am privit drept în față și i-am spus: „Vreau să vă spun ce scrie în Biblie.” Deodată s-a făcut liniște. „Cine se atinge de voi este ca și cum s-ar atinge de ochii lui Dumnezeu.”

S-a ridicat brusc de pe scaun și s-a repezit peste birou spre mine, strigând: „Așa va să zică, m-ai blestemat, fii atent că mama are Biblie și merge mereu la biserică. Am să-i spun să vorbească cu popa și, de n-o fi adevărat, ai încurcat-o cu mine.” A trântit ușa și a ieșit din birou. În ziua aceea nu l-am mai văzut.

Ne găsim permanent într-un conflict cu conștiința morală, capacitatea omului de a se judeca pe sine. Ce va rezulta după acest conflict? Depinde care sunt convingerile morale pe care le are, ce gândește rațiunea, ce-i dictează conștiința și, până la urmă, ce alege voința să facă.

A doua zi am căutat să nu comentez cu nimeni cele întâmplare, deși câțiva colegi încercau să mă consoleze. Într-un moment, când eram singur, m-am trezit cu șeful în spatele meu. Am tresărit. A pus mâna pe umărul meu și mi-a șoptit: „Vreau să rămânem prieteni, dar să nu știe nimeni. Mama mi-a arătat că ce mi-ai spus scrie în Biblie și mi-a zis să nu-i supăr pe copiii Domnului.”

Nu știam cum să reacționez. Cred că am plâns. Din clipa aceea am fost în cele mai bune relații. Când a ieșit la pensie, am fost invitat la masa festivă, fapt ce i-a nedumerit pe mulți. La predarea serviciului m-a prezentat noului șef cu cele mai cordiale referințe.

Cu puțin timp înainte de a ieși la pensie, am fost convocat să particip la un curs de specializare. Din prima zi, inginerul care urma să ne pregătească a început să ne despartă precum oile de capre. O grupă erau cei sub 40 de ani și cealaltă, cei mai în vârstă. Adresându-se nouă, ne-a spus: „Puteți rămâne, dar vă asigur că nu veți înțelege mai nimic. Modul cum ați învățat și practicat meseria nu vă mai ajută. Pur și simplu nu puteți înțelege fenomenul digital, pentru că aveți gândirea blocată în cel analog.”

După câteva cursuri, mi-am dat seama că trebuie să renunț. Deși era un lucru dovedit științific, eu nu puteam să-l înțeleg, și totuși credeam. Din păcate, sunt atâția oameni care văd și nu cred. Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut!

Am constatat că cei mai mulți dintre cei născuți în credință sunt risipiți în lumea largă, fără un reper ideologic, filosofic. Mi-am dat seama că, în copilăria credinței lor, au fost hrăniți cu ideea că Biblia are răspuns la toate întrebările și biserica le poate explica fără probleme. Văzând că știința face progrese remarcabile, au înclinat să creadă că va învinge și moartea. Când oamenii insistă asupra unei înțelegeri absolute, își permit să devină dumnezei. A construi o religie pe propria noastră conștiință este o zeificare a eului.

M-am născut mai devreme fără să vreau, acum aștept o lume în care cred că voi putea înțelege multe taine.

„Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!” ■

Gili Antea este membru în Biserica Labirint.

ÎNDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ (VII)

Rolul voinței

Niciun alt verset biblic nu evidențiază mai bine importanța covârșitoare a rolului fundamental al voinței decât această declarație profetică a Mântuitorului. Cu 1000 de ani înainte de întruparea Sa, Fiul lui Dumnezeu anunța că, în timpul întrupării Sale, va avea două repere: „voia lui Dumnezeu” și „Legea lui Dumnezeu”.

Voia lui Dumnezeu menționată aici de textul biblic este soluția ideală concretă, punctuală la o situație anume din viață. Este ideală deoarece provine de la Cel care este atotștiutor și infailibil. Este soluția realizabilă deoarece Dumnezeu este atotputernic și nimic nu poate împiedica îndeplinirea voinței Sale în viața omului decât omul însuși. Aceeași greșală fatală au comis și fariseii și învățătorii Legii contemporani cu Isus:

„Dar fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, neprimind botezul lui” (Luca 7:30).

Deși fariseii și învățătorii Legii au fost dușmanii cei mai înverșunați ai Mântuitorului de-a lungul activității Sale pământești, ei nu au fost predestinați pierzării, ci au fost incluși în planul mântuirii. Însă ei „l-au zădărnicit pentru ei” înșiși, refuzând să se integreze în acest plan. Ei nu au acceptat voia lui Dumnezeu. Planul de mântuire general este particularizat pentru fiecare om în parte, pentru că „Dumnezeu dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9). Ceea ce este deosebit de impresionant în acest verset este accentuarea dorinței lui Dumnezeu de a mântui pe toți oamenii, care se face din ambele perspective:

1. Din perspectiva primejdiei pieririi: „niciunul să nu piară”,

2. Din perspectiva mântuirii: „toți să vină la pocăință”.

În privința planului de mântuire individualizat pentru fiecare om, psalmistul David adaugă încă un aspect foarte important: „Multe sunt minunile și planurile Tale pentru mine.” Mulțimea planurilor lui Dumnezeu are o singură motivație: dacă noi stricăm planul A, ne stă la dispoziție planul B

ș.a.m.d. Și chiar dacă pe planul vieții pământești stricarea unui plan poate produce anumite pierderi, din perspectiva divină și a vieții veșnice, planul următor conduce la același deznodământ fericit, adică fără să producă dezavantaje veșnice.

Legea lui Dumnezeu din Psalmii 40:8 este expresia voinței lui Dumnezeu sub formă de principii morale imuabile, așa cum sunt prezentate în Cele Zece Porunci.

Fiul lui Dumnezeu, care urma să părăsească Cerul și să Se întrupeze ca om, avea să rămână permanent conectat la cele două linii directoare: voia lui Dumnezeu și Legea morală. În esență, în aceasta constă secretul succesului oricărui creștin. Aceasta este forma de manifestare a dependenței din iubire de Dumnezeu, despre care am amintit în articolul anterior.

„Adevărata religie are de-a face cu voința. Voința este puterea ce guvernează natura omului, aducând toate celelalte facultăți sub stăpânirea ei. Voința nu este gustul sau înclinația, ci este puterea de decizie care lucrează în ființa oamenilor, spre ascultarea sau neascultarea de Dumnezeu.” (5M 513.1)

„Vei fi totdeauna într-o continuă primejdie, până când vei înțelege adevărata putere, adevărata forță a **voinței**. Poți crede și poți făgădui orice, toate lucrurile, dar făgăduințele tale sau credința ta nu au nicio valoare până când nu-ți vei pune voința de partea adevărului și a acțiunii. Dacă lupți lupta credinței cu toată **puterea**, vei birui. Nu te poți încrede în sentimentele, în impresiile și emoțiile tale, pentru că ele nu sunt vrednice de încredere, în mod deosebit din cauza ideilor tale pervertite; iar cunoașterea făgăduințelor tale călcate și a legămintelor tale nerespectate îți slăbește încrederea în tine însuși, cum și credința altora în tine” (5M 513.3).

**PRINCIPII
REDESCOPERITE
EMILIAN
NICULESCU**

„ATUNCI AM ZIS:
«IATĂ-MĂ CĂ VIN!»
ÎN SULUL CĂRȚII ESTE
SCRIS DESPRE MINE.
VREAU SĂ FAC VOIA TA,
DUMNEZEULE, ȘI LEGEA
TA ESTE ÎN FUNDUL
INIMII MELE.”
(PSALMII 40:7,8)

NICI
SIMȚĂMINTELE
ȘI NICI EMOȚIILE
TALE NU FAC DIN
TINE UN COPIL AL
LUI DUMNEZEU,
CI ÎMPLINIREA
VOINȚEI LUI
DUMNEZEU. O
VIAȚĂ ÎN CARE
SĂ FII DE FOLOS
ÎȚI STĂ ÎNAINTE,
DACĂ VOINȚA
TA VA DEVENI
VOINȚA LUI DUM-
NEZEU. APOI POȚI
STA ÎN PLINĂȚA-
TEA BĂRBĂȚIEI,
A MATURITĂȚII
DATE DE DUM-
NEZEU, CA UN
EXEMPLU DE
FAPTE BUNE.

„Depinde de tine să-ți supui propria voință, **voinței** lui Isus Hristos și, făcând lucrul acesta, Dumnezeu te va lua imediat în stăpânire și va lucra în tine și voința, și înfăptuirea, după buna Lui plăcere. Întreaga ta natură va fi adusă atunci sub controlul Duhului lui Hristos și chiar gândurile tale vor fi supuse Lui. Tu nu-ți poți controla, nu-ți poți stăpâni impulsurile și emoțiile așa cum ai dori, dar îți poți controla voința și poți să faci o schimbare totală în viața ta. Supunându-ți voința lui Hristos, atunci viața ta va fi ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și aliată cu **puterea** care este mai presus de toate domniile și puterile. Atunci vei avea tărie de la Dumnezeu, care te va ține strâns în țaria Lui, și o lumină nouă, chiar lumina unei credințe vii, va străluci asupra ta. Dar voința ta trebuie să conlucreze cu voința lui Dumnezeu, și nu cu voința acelor prieteni prin care Satana lucrează mereu pentru a te prinde în cursă și a te nimici.” (5M 513.4)

„N-ar trebui oare să te așezi, fără întârziere, într-o dreaptă legătură cu Hristos? Nu vei spune: «Îmi voi supune voința lui Isus și voi face lucrul acesta chiar acum», și din acest moment să fii cu totul de partea Domnului? Nu mai da atenție obiceiurilor, dorințelor, apetitului și pasiunilor. Nu-i da nicio șansă lui Satana, ci spune-i: «Ești un ipocrit ticălos!» Închide ușa, astfel încât Satana să nu te mai acuze și să te descurajeze. Spune: «Eu voi crede; cred că Dumnezeu este ajutorul meu», și vei constata că ești biruitor în Dumnezeu. Păstrând cu tărie voința de partea Domnului, fiecare emoție va fi adusă roabă ascultării de voința Domnului Isus. Vei constata atunci că picioarele tale stau pe stânca cea tare. Aceasta va cere adesea fiecare părticică a puterii voinței pe care o ai; dar Dumnezeu este Acela care lucrează pentru tine și vei ieși din acest proces modelator un vas de cinste.” (5M 514.1)

„Vorbește cu și despre credință. Stai și rămâi de partea lui Dumnezeu. Nu-ți pune piciorul pe terenul vrăjmașului, și atunci Domnul va fi ajutorul tău. El va face pentru tine ceea ce tu singur nu poți face. Rezultatul va fi acela că vei deveni asemenea «unui cedru din Liban». Viața ta va fi o viață nobilă și faptele tale vor fi săvârșite în Dumnezeu. Va fi atunci în tine o putere, un zel și o simplitate care te vor face un instrument lustruit în mâinile lui Dumnezeu.” (5M 514.2)

„Ai nevoie să bei zilnic din fântâna adevărului, ca să înțelegi secretul plăcerii și al bucuriei în Domnul. Dar nu trebuie să uiți că voința ta este

izvorul tuturor acțiunilor tale. Această voință care formează un important factor în caracterul omului a fost, la căderea în păcat, supusă controlului și stăpânirii lui Satana și, de atunci, el lucrează totdeauna în om și voința, și înfăptuirea, după cum are plăcerea, dar spre ruina și mizeria totală a omului. Dar sacrificiul infinit al lui Dumnezeu, prin faptul că L-a dat pe Domnul Isus, Fiul Său cel iubit, spre a deveni o jertfă pentru păcat, Îl face în stare să spună, fără să calce vreun principiu al guvernării Sale: «Supune-te Mie; dă-Mi Mie voința ta; ia-o de sub controlul lui Satana și atunci am să o iau Eu în stăpânire. Apoi voi putea lucra în tine și voința, și înfăptuirea, după buna Mea plăcere.» Când El îți dă gândul, voința ta devine asemenea voinței Sale și caracterul tău este transformat spre a fi asemenea caracterului Domnului Hristos. Este scopul tău să faci voia lui Dumnezeu? Dorești să ascuți de Sfânta Scriptură? «Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.»” (5M 515.1)

„Nu există altceva mai de preț decât să-L urmezi pe Domnul Hristos atunci când refuzi să-ți satisfaci înclinațiile și te hotărăști să ascuți de Dumnezeu. Nici simțămintele și nici emoțiile tale nu fac din tine un copil al lui Dumnezeu, ci împlinirea voinței lui Dumnezeu. O viață în care să fii de folos îți stă înaintea, dacă voința ta va deveni voința lui Dumnezeu. Apoi poți sta în plinătatea bărbăției, a maturității date de Dumnezeu, ca un exemplu de fapte bune. Atunci vei ajuta la menținerea regulilor de disciplină, în loc să ajuți la dărâmare lor. Atunci vei ajuta la păstrarea ordinii, în loc să disprețuiești și să îndemni la dezordine chiar prin felul tău de viață. Îți spun, în temere de Dumnezeu: știu ce vei putea fi dacă îți așezi voința de partea lui Dumnezeu. «Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu.» Poți să-ți aduci la îndeplinire lucrările tale pentru prezent și veșnicie în așa fel încât să reziste probei judecății. Vrei să încerci? Nu vrei să faci acum o schimbare categorică, sinceră? Tu ești obiectul iubirii și mijlocirii Domnului Hristos. Nu vrei să te supui acum lui Dumnezeu și să-i ajuți pe cei care sunt așezați, ca santinele, să păzească interesele lucrării Sale, în loc să le aduci durere și descurajare?” (5M 515.2)

Din citatul de mai sus reiese că voința omului este asemenea volanului unei mașini. Șoferul nu trebuie și ar fi și imposibil să dirijeze separat și concomitent fiecare roată a autovehiculului spre țința propusă. Este suficient să dirijeze doar volanul, și toate componentele se „supun”.

Cum aflăm voința lui Dumnezeu?

Aflarea voinței lui Dumnezeu pare a fi partea practică cea mai dificilă. Iată răspunsul Bibliei:

„Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:1,2).

Atât predarea voinței, cât și aflarea voinței lui Dumnezeu nu sunt rezultatul rostirii unei formule magice cum ar fi: „Vreau să fac voia Ta.” Iar rezultatul nu este nicidecum o formă de călăuzire prin care omul este transformat într-un robot care acționează în mod mecanic la anumite comenzi. Doar Satana conduce astfel pe unii oameni, ceea ce în Biblie este numită starea de posedare, o formă de robie cruntă, degradantă.

Călăuzirea divină este rezultatul unei atitudini de consacrare totală, conștientă, ceea ce apostolul numește „o jertfă vie”. Ceea ce este jertfit nu este nici rațiunea, nici liberul-arbitru, și nici chiar voința, ci omul este adus la nivelul de convingere, încât să vrea să accepte de bunăvoie idealul conținut în voia lui Dumnezeu. Libertatea omului nu este cât de cât lezată în această formă de dependență de Dumnezeu, pentru că omul poate să se desprindă oricând alege s-o facă. Ceea ce este jertfit sunt toate acele dorințe, tendințe, instincte, care îl împing pe om spre păcat, spre ruină.

„Există trei căi prin care Domnul ne călăuzește și ne face capabili să putem călăuzi și noi pe alții. Cât de mult cunoaștem glasul Său, deosebindu-l de acela al unui străin? Domnul ne descoperă voia Sa în Cuvântul Său, în Sfânta Scriptură. Glasul Său este, de asemenea, descoperit în lucrările Sale providențiale și va fi recunoscut dacă noi nu ne despărțim sufletele de Domnul, mergând pe căile noastre, făcând lucruri după propria noastră voință și dând curs îndemnurilor inimii nesfințite, până când simțurile devin atât de confuze, încât lucrurile cele veșnice nu mai sunt deslușite, iar glasul lui Satana așa de mascat, încât va fi primit ca fiind glasul lui Dumnezeu” (5M 512.1).

„O altă cale prin care glasul lui Dumnezeu este auzit sunt apelurile Duhului Său cel Sfânt, impresionând inima și marcând caracterul. Dacă ai îndoieli cu privire la vreun subiect, atunci, în primul rând, consultă Cuvântul Scripturii. Dacă într-adevăr ai început viața de credință și te-ai

consacrat lui Dumnezeu ca să fii în totul al Lui, El te-a luat să te modeleze și să-ți dea formă în armonie cu planurile și scopurile Sale, ca să poți fi un vas de cinste. Tu trebuie să ai o dorință zeloasă pentru a fi maleabil în mâinile Sale și să-L urmezi oriunde te va conduce. Atunci, te încrezi în El ca să realizeze planurile Sale, dar, în același timp, conlucrezi cu El la propria ta mântuire, cu teamă și cutremur. Tu, fratele meu, vei găsi că este dificil; pentru că n-ai învățat din experiență să cunoști glasul Păstorului cel Bun, aceasta te va duce la îndoială și te va pune în primejdie. Tu trebuie însă să fii în stare să deosebești glasul Său” (5M 512.2).

Cele trei modalități de aflare a voinței lui Dumnezeu sunt deci: Biblia – în care sunt oferite principiile pe care trebuie să le respecte orice credincios; providența – modul în care conduce Dumnezeu, fie deschizând, fie închizând porțile posibilităților în fața noastră; impresiile Duhului lui Dumnezeu asupra inimii noastre. ■

ATÂT PREDAREA VOINȚEI, CÂT ȘI AFLAREA VOINȚEI LUI DUMNEZEU NU SUNT REZULTATUL ROSTIRII UNEI FORMULE MAGICE CUM AR FI: „VREAU SĂ FAC VOIA TA.” CĂLĂUZIREA DIVINĂ ESTE REZULTATUL UNEI ATITUDINI DE CONSACRARE TOTALĂ, CONȘTIENTĂ, CEEA CE APOSTOLUL NUMEȘTE „O JERTFĂ VIE”.

Emilian Niculescu este pastor pensionar.

MAI FACE DUMNEZEU MINUNI ȘI AZI?

Nici măcar nu contează cine sunt sau cum mă numesc. Sunt studentă. Studentă în anul I la Facultatea de Informatică din Iași. Poate vă întrebați: „Și... ce-i cu asta? Doar n-o fi nici prima, nici ultima.” Ei bine, despre subiectul acesta vreau să vă spun și, mai precis, cum am ajuns să fiu studentă.

Am fost un copil obișnuit, liniștit, ambițios și care zâmbește din cele mai simple motive. Ca oricare dintre voi, am și eu o familie. Mare și frumoasă. Mamă, tată și patru copii, trei fete și un băiat. Îmi iubesc familia, alături de care am trăit experiențe frumoase și plăcute, dar... și unele neplăcute și nedorite. Însă știți ce e important? Că și din aceste experiențe neplăcute, Cineva a avut grijă – în dreptul meu – să facă ceva frumos.

Una dintre aceste experiențe neplăcute (și m-aș bucura să nu mai trăiască nimeni astfel de experiențe) a fost și faptul că tatăl meu a ajuns în penitenciar pentru o perioadă – și nu vreau să credeți că a fost sau este un om rău și din cauza asta a ajuns acolo, doar că, uneori, fiecare face greșeli puerile pentru care trebuie să plătească, de multe ori scump. Nu o să menționez motivul, pentru că a fost unul neînsemnat, iar rândurile acestea nu sunt despre el, ci despre mine și mai ales despre cum mi s-a schimbat viața în acea perioadă.

Era o zi frumoasă de primăvară, în comparație cu urâtul din sufletele noastre, cauzat de lipsa tatei. Și dacă ar fi fost numai asta... Dar tata ne asigura – cum putea – cele necesare traiului de zi cu zi. Ori acum, chiar dacă mama era lângă noi, eram ai nimănui. Însă niciodată nu ne-am plâns cuiva. Aveam obiceiul nostru drag ca, seara, să ne închinăm și să-I spunem lui Dumnezeu ofurile noastre. Și știți ceva? Chiar credeam că Dumnezeu, deși departe de noi, ne aude și, mai ales, că va găsi soluții la problemele noastre. Primise mama o veste de la tata cum că cineva, *un nene* care se ocupă de deținuți și de familiile lor, ne va face o vizită, dar ni se părea prea frumos ca să fie și adevărat.

Așa se face că, în acea dimineață frumoasă de primăvară, în preajma Sărbătorilor Pascale, *nenea* ... – așa cum îi spunem noi –, împreună cu o echipă de voluntari, cu zâmbetul pe buze, cu căldură în suflet și cu un portbagaj plin, a poposit la poarta noastră.

Așa ne-am cunoscut, am depănat amintiri, dar și planuri de viitor, am glumit, ne-am simțit așa de bine încât, după plecarea lor, credeam că a fost un vis. Știu că, printre altele, *nenea* ne-a întrebat ce visuri avem cu privire la viața noastră. Sora mea i-a spus că vrea să facă medicina, iar eu, pentru că mi-a plăcut de mică matematica, i-am

spus că vreau să mă fac informatician. Am fost încurajate de către toți cei prezenți să credem că visurile noastre pot deveni realitate. Frumos..., prea frumos să fie așa, ne spuneam, dar am început să credem. Ce aveam de pierdut? Și, mai ales, am început să luptăm pentru visurile noastre, continuând să învățăm bine.

Îmi amintesc cum, în acea perioadă, nu aveam curent electric. Și era anul 2014. Învățam seara la lumina lumânării, pentru că în timpul zilei mergeam cu mama și munceam la prăsit cu ziua, ca să avem ce mânca. Dar și așa, mediile noastre creșteau... Credeam că asta a fost tot, adică acea vizită. Dar Dumnezeu abia începuse să lucreze. Și încă frumos, cum nici nu ne imaginam noi. Să avem lumină în casă? Să putem învăța și noi ca ceilalți copii și colegi ai noștri, la lumina becului? Să putem merge la școală în fiecare zi? Prea frumos! Dar poate că chiar așa lucrează Dumnezeu. Ne oferă mult peste așteptările noastre.

Sora mea mai mare era elevă la liceu. Noi locuiam la peste douăzeci de kilometri de orașul în care era elevă sora mea. Trebuia să facă naveta zilnic, dar, pentru că nu aveam banii necesari, mergea la liceu de două ori pe săptămână, iar în rest, lua lecțiile de la colegi și învăța acasă, așa cum vă spuneam, la lumina lumânărilor. Dar și în aceste condiții, era printre primii din clasă la învățătură. Apoi a intrat la Școala Postliceală Sanitară, a trebuit să stea cu chirie, dar și să-și cumpere cele necesare procesului de învățământ. Pentru că nu aveam bani, dimineața stătea în frig și vindea la o tonetă pentru a-și plăti rechizitele și cele necesare, iar după-amiază mergea la ore... Prin *nenea*, Dumnezeu a avut grijă ca sora mea să poată avea asigurat abonamentul pentru transport în toți anii de liceu și apoi plata chiriei și a taxelor de studii pentru Școala Postliceală Sanitară, având bucuria de a-și vedea împlinit visul de a lucra în sistemul medical.

Dumnezeu – prin acest om – ne-a dăruit lumină fizică în casa noastră și începuse să ne aprindă lumină și în sufletele noastre...

Până atunci niciodată nu plecasem din satul nostru natal... Dar Dumnezeu ne-a oferit vacanțe de vis. Un sejur în Spania, la Zaragoza, și tabere gratuite la Coșna. A venit rândul meu să merg la liceu și mă întrebam dacă voi avea cu ce. Dar în familie ne încurajam mereu, spunându-ne că Cel ce i-a purtat de grijă surorii mele îmi va purta și mie. Și, da, așa a fost. Eram atât de bucuroasă când *nenea* venea în vizită la noi, nu pentru că se îngrijea mereu să nu ne lipsească strictul necesar sau pentru că ne încuraja mereu spunându-ne că ne putem împlini

visurile, ci pentru că puteam să-i arăt cu mândrie carnetul meu de note, în care rar se rătăcea câte o notă de 9. Credeam la început că așa îl puteam motiva să nu ne abandoneze, dar am înțeles că alta era motivația pe care o avea de a ne fi aproape. Era o motivație specială, venită de la Cineva de sus. De ce cred asta? Pentru că omul acesta nu s-a îngrijit doar să avem curent electric, să avem cele necesare traiului, abonamente de transport, rechizite, lemne de foc, cărămizi pentru căsuța noastră și multe altele, ci cel mai frumos lucru a fost că s-a îngrijit să ni-L descopere prin viața lui pe Dumnezeu. Acest ajutor spiritual, împreună cu sfaturile bune, încurajatoare și motivatoare, cumulate cu revenirea tatei acasă, m-au determinat să continui să cred că și visul meu poate deveni realitate. Astfel am terminat liceul și am luat examenul de bacalaureat cu media 9 (9,10 la matematică, 8,35 la limba și literatura română și 9,55 la informatică) și iată-mă studentă. Visul meu a devenit realitate grație lui Dumnezeu, lui *nenea* și tuturor celor ce au crezut în noi, oferindu-ne sprijinul necesar.

Ajunsa studentă, am decis ca pe perioada vacanțelor să lucrez. Viața de student nu-i chiar așa de ușoară. Nevoile sunt mai multe și eram decisă să fac tot posibilul să mă descurc cumva singură (cu ajutorul lui Dumnezeu, bineînțeles), iar binefăcătorul nostru să se îngrijească de acum de alți copii necăjiți, așa cum am fost eu.

În prezent sunt în semestrul II. Am trecut cu bine de prima sesiune a vieții mele. Dumnezeu a fost bun cu mine și, datorită rezultatelor bune, am primit și o bursă de merit. E tare greu să nu te poți întâlni cu cei dragi care ți-au fost aproape, dar, chiar și așa, ne putem apropia printr-un gând frumos, o vorbă bună de încurajare și nu numai. De-a lungul anilor, am învățat că tare ferece e să dai și să-i faci pe alții fericiți. Voi știți mai bine ca mine acest lucru. Așa că într-o zi mi-am zis: ce ar fi dacă și eu aș face ce au făcut alții pentru mine? I-am dat un telefon lui *nenea*, știind că are multe cazuri asemănătoare nouă, și i-am propus ca, din... puținii bani pe care îi câștig ca studentă, să îi ofer o sumă pentru un copil necăjit. Dar... am fost refuzată până când voi ieși pe salariu. Însă și de data asta am primit un sfat: ceea ce mi s-a făcut mie să fac și eu, personal, cuiva.

Dragii mei, de ce am scris aceste rânduri? Din mai multe motive:

1. Nu a fost intenția mea să mă laud sau să laud pe cineva. Tocmai de aceea nu am dat niciun nume. Ci intenția mea este să-L laud pe Dumnezeu, care S-a îngrijit de familia mea într-un mod minunat și mai ales

pentru că a făcut ca familia noastră să rămână unită, să trecem peste ofurile mari din viața noastră și visurile noastre să devină realitate.

2. Vreau să-L laud pe Dumnezeu pentru că are oameni, câte un *nene* ici, colo (sau or fi mai mulți?) prin care întind o mână de ajutor sub diferite forme pentru noi.

3. Vreau să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru voi, cei care, deși nu ne-ați cunoscut, ne-ați oferit o șansă prin cele oferite, ca să nu stăm cu mâna întinsă după ajutor, ci să putem fi și noi un ajutor pentru alții.

4. Vreau să vă mulțumesc că ne-ați ajutat să-L cunoaștem mai bine, mai mult și mai frumos pe Dumnezeu. Ori de câte ori am fost în vizită în bisericile voastre din România și Spania, v-ați purtat cu noi, cred, mai frumos decât cu proprii voștri copii.

5. Vreau să vă încurajez – și în același timp mă motivez și pe mine – să continuăm să oferim. Cred că numai așa vom primi mai mult... Dacă paharul e plin, Dumnezeu unde să mai pună? Și... oare nu este acesta modul de acțiune al lui Dumnezeu? Oferă neîncetat. Tutaror.

6. Vreau să-i încurajez pe cei care poate mai sunt în situația în care am fost noi – fără tată acasă mult timp, fără sprijin material, singuri de multe ori și, omeneste, fără nicio șansă de realizare – să nu dispare. Dacă acum nu pot oferi decât puțin din bănuții mei, vreau să îi ajut prin aceste rânduri, spunându-le că nu sunt singuri în această luptă. Sigur Dumnezeu are pe cineva pregătit și pentru ei, poate vreun *nene* și, da, are de-acum și o *tanti* gata să le fie de ajutor.

Pot spune că viața mea este o minune. O minune împletită în mii de minuni mai mici. Mi-ar plăcea ca în viața fiecăruia dintre voi – cei ce citiți aceste rânduri – Dumnezeu să facă minuni zilnic și, de ce nu, să ne facă partași celei mai mari minuni, aceea de a fi toți o familie sus în Ceruri. ■

Studenta de la Iași

URMAȘII LUI ELLEN WHITE

Henry Nichols

James Edson

William Clarence

În cele ce urmează vom arunca o privire în viețile copiilor lui James și Ellen White. Vom vedea cum Dumnezeu a îngăduit încercări în viețile tuturor celor patru fii: Henry, Edson, William și Herbert. Întâiul și ultimul născut au murit prematur. Ceilalți au trecut prin văduvie, lupte interne spirituale, răspunderi misionare mondiale, dar Dumnezeu le-a dat putere pe măsura poverilor și au încheiat călătoria vieții lor cu biruință. Biografiile succinte ale copiilor familiei White sunt ordonate în funcție de durata vieții lor.

John Herbert (20 sept.–14 dec. 1860). Deși născut robust și mănăcios, după două luni, boala infecțioasă erizipel îl lovește. Ellen White a suferit foarte mult în acea lună, neputând face mai nimic pentru el. S-a rugat cu lacrimi și stăruință, „dar Tatăl nostru ceresc a văzut potrivit lucrul acesta în dreptul bebelușului meu iubit” (2SG 296). James White a predicat la înmormântare din Ieremia 31:15-17 — „Un tipăt se aude la Rama, plângeri și lacrimi amare: Rahela își plânge copiii și nu vrea să se mângâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt!» Așa vorbește Domnul: «Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacrimile din ochi, căci truda îți va fi răsplătită», zice Domnul; «ei se vor întoarce iarăși din țara vrăjmașului.»»

Henry Nichols (1847–1863). Ellen White l-a născut pe Henry când avea aproape 20 de ani. Băiatul a fost un fiu harnic, un tenor bun și un tânăr întreprinzător. E botezat de tatăl lui la 16 ani, dar se îmbolnăvește de o pneumonie fatală în același an. Era conștient de anumite slăbiciuni, de aceea a stăruit înaintea lui Dumnezeu pentru iertare și acceptare. I-a spus mamei că au fost ocazii când s-a simțit tratat cu prea mare strictețe, „dar, mamă, nu ai fost prea strictă. Acum îmi dau seama că eram în pericol și mă bucur pentru tot ce mi-ai spus. Îmi doresc să fi ascultat de sfaturile tale mai mult”. Le-a cerut părinților să se roage mult pentru el, dar nu spre însănătoșire neapărat, ci pentru a simți acceptarea lui Dumnezeu în fiecare clipă. S-a stins împăcat cu Dumnezeu. Tatăl, frații mai mici și mai ales mama lui au trecut printr-o mare suferință sufletească. Pe patul de moarte, Henry i-a promis mamei că o va vedea în cer și i-a făcut următoarea rugămintă: „Aș vrea să fiu înmormântat la Battle Creek, lângă frățiorul meu mai mic, Herbert, ca să ieșim împreună din țărână în dimineața învierii. (APYO 26,1)

James Edson (1849–1928). A fost cel mai mare dintre cei doi fii care au devenit adulți. A lucrat în poziții de conducere în domeniul publicațiilor, al muzicii și al Școlii de Sabat. A coordonat publicarea primei cărți de imnuri creștine cu note muzicale a Bisericii Adventiste. A conlucrat la aceasta cu renumitul muzician Frank Edson Belden. Pe lângă faptul că erau amândoi compozitori și erau legați printr-o prietenie strânsă, mai era ceva ce îi lega: erau verișori și cumnați; atât mamele lor erau surori (Ellen și Sarah Harmon), cât și soțiile lor (Emma și Harriet McDearmon).

Deși a fost botezat de la 14 ani și a lucrat pentru Domnul de la 15, Edson nu dăduse dovadă de o convertire autentică în viața personală sau în lucrare. Totuși mama lui nu a renunțat niciodată la el, purtându-l mereu în rugăciune și sfătuindu-l. „Inima mea sângerează pentru viața ta. Nu pot renunța la tine” (Lt 6, 1869). La 44 de ani, Edson a experimentat o redeșteptare spirituală marcantă. Înainte de aceasta, ajunsese la o așa de mare descurajare și o viață interioară atât de lipsită de trăire duhovnicească, încât i-a scris mamei lui că se gândea să plece cu totul din biserică. Ellen a fost șocată să citească lucrul acesta. I-a răspuns descriind scena pe care o visase, în care Edson se îneca și ignora frânghia salvatoare ce i se oferea. I-a mai scris că uneori petrecea nopți întregi gândindu-se la posibilele greșeli făcute de ea în educația lui, îngrijorându-se că „a dat naștere unui fiu care să îngroașe rândurile celor împotriviți, sfidându-l pe Dumnezeu” (Lt 123, 1893). După scrisoarea ei, viața lui Edson a început să se schimbe. I-a scris mamei că a renunțat la anumite forme de amuzament îndrăgite. Apoi a găsit o copie scrisă a unui apel făcut de mama lui pentru biserică mai înainte cu doi ani, cu privire la datoria față de foștii sclavi de culoare din sudul SUA, care aveau nevoie de evanghelizare și educație. Edson experimentează predarea personală deplină în brațele lui Dumnezeu și îi scrie fratelui său o scrisoare în care îi spune că, în sfârșit, l-a găsit pe Mântuitorul și viața veșnică. Imediat a început construcția unui vas misionar care cuprindea locuințe pentru tot personalul necesar, capelă, bibliotecă, tipografie, bucătărie, camere de depozitare și de prelucrare a fotografiilor. Emma, soția lui Edson, l-a ajutat enorm, învățând femeile de culoare să citeas-

că. Echipajul se întreținea din vânzarea unor cărți scrise de Edson despre ABC-ul credinței creștine. Navigând pe râul Yazoo, care se varsă în Mississippi, a deschis 50 de școli și multe grupe de credincioși. Educația și lucrarea de evanghelizare printre americanii de culoare provine, în mare măsură, din acei ani de slujire pe vasul Morning Star (Luceafărul de dimineață). Cu acest vas a călătorit, în 1904, Ellen White împreună cu E.A. Sutherland și P.T. Magan pe râul Cumberland în căutarea unui teren, unde ulterior a fost fondat Colegiul Madison.

La 48 de ani, Edson a fost întărit ca pastor. Frământat de finanțarea lucrării misionare, a scris 12 cărți care au fost vândute în număr de sute de mii exemplare. De pildă, cartea *Trecutul, prezentul și viitorul* (1909) a fost ani la rând cea mai vândută carte a adventiștilor despre revenirea lui Isus (*The Ellen G. White Encyclopedia*, p. 556).

S-a ocupat de producerea diapozitivelor pe care pastorii le foloseau în evanghelizări ca să proiecteze imagini.

După o căsnicie de 47 de ani, Edson rămâne văduv. Se recăsătorește după 5 ani și moare fără urmași la 79 de ani.

Dintre fiii lui James și ai lui Ellen, Edson a fost cel mai dificil, mai neascultător și cu deficiențe de organizare și gestionare a resurselor. Deși tatăl lui murise cu 12 ani înainte, totuși mama lui a trăit ziua când să-i scrie următoarele cuvinte, după proaspăta lui convertire, la 44 de ani: „Fiule, astăzi am primit scrisoarea ta. Ne-am bucurat enorm să auzim că te-ai predat Domnului. Nu am cuvinte să pot exprima fericirea mea că L-ai acceptat pe Isus cu credință deplină. Să știi că nu sunt surprinsă că după convertire ai găsit imediat ceva de făcut pentru Dumnezeu (Letter 120, 1893)”.

William Clarence (1854–1937) a fost al treilea născut al familiei White. A devenit un bun pastor, administrator și editor. Dintotdeauna a fost un fiu credincios și ascultător. Avea doar 27 de ani când a murit tatăl lui, James White. De atunci a fost confidentul cel mai apropiat al mamei sale, însoțitorul ei în călătorii, purtătorul ei de cuvânt și administratorul lucrării ei de publicații. La 29 de ani a fost hirotonit ca pastor în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și a fost ales membru în comitetul executiv al Conferinței Generale, al cărui membru a fost timp de 50 de ani.

În 1888, Adunarea Generală l-a votat pe O.A. Olsen președinte al Conferinței Generale. Dar Olsen era în Europa și avea nevoie de aproape șase luni să își poată încheia lucrarea în Scandinavia. În condițiile acestea, comitetul executiv l-a numit pe William președinte interimar al Conferinței Generale.

Împreună cu Mary și cele două fiice ale lor, William a însoțit-o pe Ellen White în Europa, în 1885. Era prima ei călătorie transatlantică. Pe bătrânul continent, primul adventist misionar fusese M.B. Czechowski, fostul preot catolic, în 1864, care a adus solia celor trei îngeri și în România, Pitești. După zece ani a urmat J.N. Andrews, primul misionar oficial al bisericii trimis în afara Americii.

El a stabilit centrul lucrării adventiste în Basel, Elveția. Între 1885 și 1887, Ellen White și familia lui William au slujit în Europa. Prezența lor mult așteptată a ajutat lucrarea pe măsură ce au intrat în câmpurile misionare din Anglia, Elveția, Danemarca, Suedia, Norvegia, Italia, Franța, Germania. William White și-a folosit experiența dobândită la Pacific Press și Review and Herald, pentru a impulsiona casele de editură europene. Din nefericire, două ierni elvețiene și o locuință insuficient de bine încălzită au îmbolnăvit-o grav pe Mary White. Ea moare la 33 de ani, lăsându-l pe William văduv, cu două fiice de opt, respectiv patru ani.

La solicitarea Conferinței Generale, Ellen White a lucrat nouă ani în Australia. Acolo erau doar 729 de adventiști și o singură instituție a bisericii, o modestă casă de editură, în Melbourne. Aici Ellen a trăit „perioada cea mai plină de suferință din viață”, din cauza febrei malarice și a reumatismului inflamator. Dar acele 11 luni de suferință au fost și „cele mai fericite luni din viața mea, pentru care sunt recunoscătoare, deoarece acum cunosc mai îndeaproape compasiunea și mângâierea iubitoare a Domnului și Mântuitorului meu” (Ms 75, 1893).

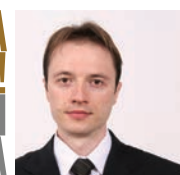
Din fericire, William a însoțit-o toată perioada dintre 1891 și 1900 și a ajutat mult lucrarea administrativă și misionară de acolo. Organizează Uniunea de Conferințe Australiene și conduce noul colegiu de la Avondale, Casa de Editură Biblie Echo, sanatoriile și producția de alimente sănătoase.

În Tasmania, William o cunoaște pe May, o tânără credincioasă, cu care în cele din urmă se căsătorește. Rugăciunea de binecuvântare de la cununia religioasă a fost înălțată chiar de Ellen White.

Întorși în SUA, William își stabilește reședința în St. Helena, California, lângă Elmhaven, unde Ellen White își petrece ultimii 15 ani din viață. Având mama în vârstă de 73 de ani, William își concentrează atenția asupra îngrijirii acesteia, a scrierilor ei și a comunicării ei cu A.G. Daniells, care urma să fie ales președinte al Conferinței Generale, răspundere pe care a avut-o timp de 21 de ani.

De asemenea, William coordonează lucrarea de publicații scrise de Ellen White. A lucrat împreună cu ea și cu asistenții literari la îmbunătățirea cărții *Tragedia veacurilor*. Concepția lui cu privire la inspirație era aceea că Dumnezeu inspiră idei, nu cuvinte. Așa credea atât mama lui, cât și Conferința Generală (3SM96). De aceea cărțile ei erau perfectibile. Întrucât matrițele ediției din 1888 erau uzate și era nevoie să fie înlocuite pentru ediția din 1911, Ellen White a decis să aducă anumite îmbunătățiri cărții *Tragedia veacurilor*: a adăugat ilustrații noi, a scos câteva pasaje cu potențial ofensiv față de cititorii din alte biserici, a înlocuit unele fragmente preluate din cărți istorice și a menționat toate referințele acestora.

EU ȘI CASA MEA!
CRISTIAN TRENCH

După moartea mamei, William a coordonat traducerea și publicarea cărților ei în multe limbi străine. De asemenea, între 1920 și 1933, William a compilat zece cărți valoroase, folosind pasaje din tot ce scrisese Ellen White. Printre ele se numără *Evanghelizarea prin literatură*, *Fundamentele educației creștine*, *Sfaturi pentru sănătate*, *Mărturii către predicatori*, *Slujitorii Evangheliei*, *Solii către tineret*.

William a murit la 83 de ani, lăsând în urmă trei fiice și patru fii. Dacă tatăl lui nu trăise să vadă niciun nepot, mama lui s-a bucurat de toți șapte. Prin ei, James și Ellen White au avut 19 strănepoți și 55 stră-strănepoți.

Cu excepția lui Francis, care s-a născut în 1913, toți nepoții au cunoscut-o suficient pe Ellen White ca să slujească Domnului împreună cu ea sau să aibă amintiri frumoase din interacțiunea personală cu ea. Amintim din declarațiile lor câteva: altarele frumoase de deschidere și închidere a Sabatului, povestioarele, picnicurile, jocurile, bătaia cu perne o dată pe săptămână, împodobirea casei cu flori în preajma Sabatului, locuirea în același cort cu ea în Australia pentru un timp.

Copiii lui William au fost: Ella May (1882–1977), Mabel Eunice (1886–1981), James Henry (1896–1954), Hebertist Clarence (1896–1962), Evelyn Grace (1900–1995), Arthur Lacey (1907–1991), Francis Edward (1913–1992).

Nepoatele lui Ellen White au fost mai longevive decât frații lor. Ella și Mabel au ajuns la vârsta de 95 de ani, iar Evelyn, născută în 1900, a fost contemporană cu noi până în 1995, oferind multe detalii despre bunica ei iubitoare de Dumnezeu, Biblie și oameni.

Justin Torossian este unul din stră-stră-strănepoții lui James și Ellen White. Bunica lui, Gladys, e nepoata lui William White. Justin s-a născut în 1986 și slujește ca pastor în California. Vorbește cu modestie despre linia lui genealogică. Intervievat fiind cu privire la proveniența lui, tânărul a folosit un pasaj inspirat: „Domnul Hristos nu a recunoscut în relațiile de rudenie nicio virtute mântuitoare. El a învățat că legăturile spirituale sunt mai presus de toate celelalte legături naturale” (*Parabolele Domnului Hristos*, 268). Apoi a adăugat: „Sunt privilegiat să fiu urmașul biologic al lui James și Ellen White, dar sunt mai recunoscător că sunt legat de ei spiritual. Iar acest lucru e un privilegiu pe care toți îl putem avea, indiferent în ce familie ne naștem. Când voi ajunge în cer, după ce Îl voi vedea pe Isus și mă voi întâlni cu îngerul meu păzitor, abia aștept să mă întâlnesc cu bunicul James și cu bunica Ellen.” (<https://www.adventistreview.org/church-news/story3321-candid-thoughts-from-ellen-white's-great-great-grandson>) ■

Cristian Trenchea este pastor în Conferința Moldova.

CEZARINA PENCEA

Odată cu răsăritul zilei din 12 mai 2020, o viață apune pentru o vreme, așteptând să fie strigată la trâmbița revenirii Celui care i-a fost speranță, mântuire și ocrotire.

Cezarina Pencea, născută în 8 decembrie 1935, în comuna Traian, jud. Teleorman, va rămâne în memoria bisericii și a multor creștini ca un exemplu de credincioșie și devotament necondiționat. Crescută într-o familie cinstită și cu teamă de Dumnezeu, după primele patru clase, inspirată de învățătorii ei, are o dorință fierbinte să devină asistentă medicală, dar condiția modestă a familiei, care își câștiga existența din munca câmpului, i-a oprit visul. A rămas cu spiritul slujirii dezinteresate.

Primește adevărul la vârsta adolescenței și rămâne devotată lui Dumnezeu și bisericii până la sfârșitul vieții. Se căsătorește cu Vasile Pencea, om bun, curat la suflet și răbdător, cu care își împletește viața în dragoste de familie și misiune. Nu au avut o viață ușoară, dar au știut întotdeauna să rămână puternici prinși în făgăduințele vii ale lui Dumnezeu. Așa se face că și-a țesut scara ei de rugăciuni, o scară, care urca din dormitorul ei spre cer, țesută din lacrimi, cu multă iubire și ardoare în suflet.

Cele două fete, rodul iubirii lor, Louisa și Luminița, compensează visul mamei privind educația, Luminița a luat drumul împlinirii dreptății, făcând facultatea de drept, în prezent profesând ca notar în București. Louisa s-a orientat spre domeniul sănătății oamenilor, ca asistentă medicală în Olanda, unde a stat și stă în prima linie în spital, la terapie intensivă, în lupta cu coronavirusul. În anul 1984, Cezarina Pencea se angajează la sediul Uniunii Române, din strada Labirint 116, ca administrator, alături de fratele Vasile, într-o slujire responsabilă și plină de credincioșie. A lăsat amprente sufletești de neuitat în viața liderilor bisericii, care au beneficiat de curățenia exemplară din sediu, de hrana gătită zilnic studenților și de serviciile oferite cu pasiune și dragoste tuturor celor din preajma ei.

Câteva buchete de amintiri strânse din sufletele celor care au cunoscut-o, în special din partea pastorilor și a celor care au condus biserica de-a lungul timpului, ne stau mărturie privind caracterul ei ales:

„Sora Cezarina Pencea, mama Pencea, mami au fost doar câteva dintre numele la care răspundea ea cu toată dragostea. A dăruit întotdeauna (cel mai adesea cu ochii înlăcrimați de milă) tot ce a avut ea mai de preț: timp, sfaturi, mâncare, haine, iertare, dragoste, bani, energie, cu dorința ca în Numele lui Dumnezeu să poată oferi cuiva un ajutor și o bucurie.”

„Ce ființă nobilă și iubitoare! Ce mamă adevărată în Israel! Ce exemplu de creștinism autentic și practic!”

„Cu emoții adânci în suflet și cu lacrimi de recunoștință, îmi amintesc de anii aceia de seminar când, prin harul lui Dumnezeu, împreună cu ceilalți colegi, am devenit parte a familiei Pencea și «băieții» mamei Cezarina.”

„O mamă în Israel, un chip frumos și luminos, un suflet ales, o mamă credincioasă, grijulie, atentă cu fiecare, o întruchipare a rugăciunii, devoțiunii, sincerității și bunătății. Ne este dor să o întâlnim!”

MARIA VASCAN

S-a născut la 18 martie 1929 într-o familie ortodoxă, în comuna Cașin, jud. Bacău. La 16 august 1940 este botezată de fratele pastor Cureteu în Biserica Adventistă din Bogdănești (lângă Onești).

DANIEL ȘAMOTĂ

Pe data de 1 noiembrie 1935, în Slăvești, județul Vâlcea, se naște Daniel, al șaptelea și ultimul copil al familiei Dumitru și Maria Șamotă. Părinții primiseră credința adventistă în anul 1930, iar după aceea întreaga familie a trecut prin tot felul de umilințe, pentru vina de a fi părăsit credința strămoșească, și este de înțeles, ținând cont de faptul că Maria era nepoată de preot.

A venit războiul și regimul legionar a închis bisericile adventiste. Credincioșii se adunau prin păduri, se rugau și cântau, tot acolo serbau și Sfânta Cină. În focul persecuției, Daniel și-a format un caracter puternic și o credință vie. Urmează școala, apoi învață croitoria, meserie pe care o va practica în diverse forme până la pensionare.

După serviciul militar s-a mutat la Târgu Jiu și a înființat de-a lungul anilor mai multe secții de croitorie, uneori cu 60, 70 și chiar 100 de angajați. S-a distins prin seriozitate și competență, primind multe distincții, fiind apreciat și chiar apărut de șefii lui când era acuzat din pricina păzirii Sabatului. Fiind o persoană influentă și binevoitoare, a oferit locuri de muncă multor tineri adventiști, care din pricina Sabatului nu reușeau să se angajeze, iar pe cei mai întreprinzători i-a ajutat să-și înființeze secții proprii.

Tot la Târgu Jiu a cunoscut-o pe Maria, cea care avea să-i fie soție iubită vreme de 62 de ani. Căminul le-a fost binecuvântat cu două fete, Mihaela și Georgeta, prima stabilită în SUA, iar cea de-a doua fiind soție de pastor. A fost fericit să-și vadă cei patru nepoți și o strănepoată.

„Un gând este clar: mama Pencea a lăsat urme adânci în sufletele și în viețile noastre, un exemplu de viață și de credincioșie, de devoțiune pentru Dumnezeu și familia ei și pentru lucrul încredințat și făcut din inimă!”

Alături de fetele ei dragi și de toți cei care au cunoscut-o și au stat la izvorul dragostei ei, așteptăm să o vedem la strigătul de înviere al Mântuitorului nostru. ■

A consemnat **George Uba**, pastor pensionar.

Se căsătorește cu Zacheu Vascan din Răcăciuni (Bacău) la data de 29 ianuarie 1961. Împreună au avut o viață de familie exemplară, o căsnicie de 60 de ani. Din anul 2013, din cauza unei fracturi ca urmare a unei căzături, rămâne paralizată, fiind îngrijită de soț timp de peste șase ani. Își încheie alergarea pe acest pământ în Sabatul din 20 iulie 2019. Soțul, aflat acum la vârsta de 90 de ani, așteaptă cu credință ziua cea mare a reîntâlnirii. ■

A consemnat **Zacheu Vascan**, soț.

În biserică, fratele Daniel Șamotă, a fost mereu „omul pe care îl căuta Dumnezeu”, totdeauna prezent, mereu implicat în lucrul Domnului, om de acțiune și de sacrificiu. A fost mulți ani „prezbiterul pe care și l-ar dori orice pastor”: un lider cu viziune, bun sfătuitor, gata să colaboreze cu ceilalți, de o ospitalitate rară.

Asumându-și riscuri și făcând sacrificii financiare, procura cu multă greutate Bibliei, Studii biblice pentru Școala de Sabat și alte cărți spirituale necesare bisericii în acele vremuri, când acest lucru era interzis.

S-a implicat fizic și financiar în multe proiecte de construcții de biserici, la Tg. Jiu 1, Tg. Jiu 2, Turceni și alte biserici ce s-au construit în zonă. Ultimul proiect a fost Sala de evenimente a Bisericii Tg. Jiu 2, unde a fost membru în ultimii douăzeci și doi de ani, o sală care are nouăzeci de locuri, iar după spusele unui lider al bisericii din Oltenia, este unică în întreaga Conferință. Acest proiect a fost inițiat după vârsta de 80 de ani și pentru realizarea lui a oferit jumătate din banii necesari construirii.

A iubit biserica, dar a avut și înțelepciunea de a se retrage la timp din slujbele principale, considerând că venise momentul ca o generație mai tânără să preia responsabilitățile. Și-a încheiat viața așa cum a trăit-o, cu demnitate, după o spitalizare de doar patru zile. A fost pe picioare până în ultimele minute, așa cum se și rugase. A lăsat în urmă o biserică vie, o familie unită și mulți oameni îndurerați. Și, mai ales, a lăsat o moștenire spirituală pe care trebuie să o ducem mai departe cu demnitatea cu care a dus-o el.

„Du-te, Daniele! Tu te vei odihni și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor!” ■

A consemnat **Gabriel Pițurlea**, pastor.

PRINCIPII HERMENEUTICE DE INTERPRETARE A APOCALIPSEI LUI DANIEL: STRUCTURALISMUL (I)

ACESTE
DISCONTINUITĂȚI
CRONOLOGICE
CONDUCE LA
CONCLUZIA CĂ
ORGANIZAREA
DISCURSURILOR
URMĂRESC UN
CRITERIU DIFERIT
DECÂT CEL
AL ORDINII
CRONOLOGICE.

Pe lângă procedeul literar al revelației, macrostructura literară constituie un alt „cifru” hermeneutic care contribuie la înțelegerea mesajului apocalipsei lui Daniel. Prin mesaj, ne referim în primul rând la dimensiunea generală a comunicării, pe care totalitatea discursurilor profetice își propun să o transmită. În acest sens, mesajul este dedus din forma finală a organizării discursurilor apocalipsei, oferindu-ne o perspectivă mai amplă asupra teologiei cărții. De asemenea, există și o dimensiune mică a descifrării mesajului, și anume, analiza fiecărui discurs în parte. Cu toate că această dimensiune contribuie în egală măsură la descifrarea mesajului global al cărții, în cele ce urmează vom evidenția mesajul care rezultă din analiza macrostructurii literare.

Macrostructura apocalipsei lui Daniel

Apocalipsa lui Daniel conține zece discursuri profetice. Cartea se deschide cu un capitol introductiv, unde facem cunoștință cu personajele principale: Daniel (Belșatar), Hanania (Șadrac), Mișael (Meșac) și Azaria (Abed-Nego) (Daniel 1:1-21). Al doilea discurs relatează visul lui Nebucadnețar despre chipul compus din aur, argint, aramă, fier și lut (2:1-49). Al treilea discurs prezintă experiența celor trei tineri – Hanania, Mișael și Azaria – în cuptorul arzând (3:1-30). Al patrulea discurs îl are în centru pe Nebucadnețar și visul copacului uriaș care a acoperit pământul și care, totuși, a fost tăiat (4:1-37). Al cincilea discurs îl are în centru pe Belșatar și scrierea misterioasă de pe zid (5:1-31). Al șaselea prezintă experiența lui Daniel în groapa cu lei (6:1-28). Al șaptelea relatează viziunea profetului despre cele patru fiare de pradă: leul, ursul, pardosul și dragonul (7:1-28). Al optulea prezintă o nouă viziune a lui Daniel despre entități precum un berbec, un țap și un corn mic (8:1-27). Al nouălea discurs evidențiază perioada cronoprofetică de șaptezeci de săptămâni (9:1-27). Al zecelea discurs, și ultimul, se deschide cu viziunea profetului despre o ființă dumnezeiască. Viziunea este urmată apoi

de discursul elaborat al îngerului Gabriel cu privire la conflictele în care va fi implicat poporul lui Dumnezeu în desfășurarea istoriei (10:1-12:11).

O analiză atentă a celor zece discursuri arată că acestea au fost organizate fără a se urmări o ordine cronologică. Dacă primele patru narează evenimente petrecute în timpul domniei împăratului Nebucadnețar, în mod abrupt, acestea sunt urmate de relatarea împrejurărilor căderii Babilonului în timpul domniei lui Belșatar. Nu doar că în acest fel alți împărați caldeeni sunt trecuți cu vederea,¹ dar chiar însăși Belșatar, împăratul de fapt, deținea funcția de coregent, tatăl acestuia, Nabonidus, fiind împăratul de drept. Mai mult decât atât, în timp ce al șaselea discurs prezintă în mod natural evenimente petrecute sub noua administrație medo-persană, discursurile opt și nouă întrerup ordinea cronologică, introducând evenimente din timpul primului și, respectiv, celui de-al treilea an al domniei lui Belșatar. Ultimele discursuri plasează din nou evenimentele în perioada medo-persană. Aceste discontinuități cronologice conduc la concluzia că, în forma finală a cărții, organizarea discursurilor urmăresc un criteriu diferit decât cel al ordinii cronologice.²

O altă posibilitate, de altfel tentantă pentru mulți, este de a grupa discursurile potrivit conținutului lor intern. În acest sens, s-a sugerat împărțirea cărții în două secțiuni: partea istorică (capitolele 1-6) și partea profetică (capitolele 7-12).³ Deși se bucură de o acceptare largă, această posibilitate este puțin probabilă, din două motive. Primul scoate în evidență caracterul artificial al categoriilor „profetic” și „istoric”, întrucât în ambele secțiuni se regăsesc simultan ambele elemente. De exemplu, partea istorică include elemente profetice în mod sistematic. În timp ce discursurile al doilea și al patrulea includ vestiri profetice cu privire la viitorul îndepărtat și, respectiv, apropiat, discursul al cincilea vestește simbolic căderea iminentă a Babilonului.

Al doilea motiv care diminuează o asemenea posibilitate este caracterul bilingv al cărții. O tră-

sătură particulară a apocalipsei lui Daniel este că a fost scrisă în două limbi, și anume, aramaică și ebraică.⁴ Secțiunea aramaică cuprinde capitolele 2-7, iar secțiunea ebraică este compusă din capitolele 1, 8-12.⁵ În consecință, orice tentativă de organizare nu ar trebui să grupeze în mod arbitrar discursuri profetice din secțiunea aramaică cu discursuri din secțiunea ebraică.

Aceste observații conduc la ipoteza de lucru adoptată în acest studiu, și anume că macrostructura apocalipsei lui Daniel rezultă natural atunci când se respectă caracterul bilingv al cărții. În acest sens, trecerile de la un registru lingvistic la un altul marchează unități literare complementare. Nu doar că această ipoteză facilitează o grupare mai bună a discursurilor, ci ea conduce la concluzii importante despre funcția literaturii apocaliptice. În continuare, vom argumenta că Daniel conține două secțiuni majore (i.e., Daniel 2-7 și 8-12), ambele fiind prefăcute de o introducere (Daniel 1:1-21).

Structura literară a secțiunii aramaice (Daniel 2-7)

Capitolele 2-7 compun prima secțiune majoră a cărții și au fost scrise exclusiv în aramaică. Chiar și la o citire obișnuită a acestei secțiuni se pot observa anumite corespondențe între capitole. Relațiile de corespondență sugerează o organizare concentrică a discursurilor (vezi schema de mai jos). Procedul literar care reflectă cel mai bine logica relațiilor stabilite poartă numele de *chiasm*.⁶ Acest procedeu așază în paralel discursuri cărora le corespund teme comune și expresii identice sau asemănătoare.⁷ În consecință, secțiunea aramaică a cărții poate fi reprezentată astfel:

A. 2:1-49	Visul lui Nebucadnețar: cele patru împărății
B. 3:1-30	Cei trei prieteni ai lui Daniel în cuptor
C. 4:1-37	Copacul cel mare
C'. 5:1-31	Ospățul lui Belșatar
B'. 6:1-28	Daniel în groapa cu lei
A'. 7:1-28	Visul lui Daniel: cele patru împărății

Observațiile următoare subliniază importanța acestei structuri în vederea interpretării apocalipsei lui Daniel:

(1) Procedul literar este înrădăcinat în paralelismul ebraic a cărui particularitate este de a așeza în paralel cuvinte, expresii și concepte. Cel mai frecvent, noțiunile corespondente stabilesc relații de sinonimie (paralelism sinonimic),

contrast (paralelism antitetic) și complementaritate (paralelismul sintetic). Structura secțiunii Daniel 2-7 cuprinde trei perechi de discursuri, așezate concentric: A // A', B // B', C // C'. Mai mult decât atât, fiecare pereche exemplifică câte unul din cele trei tipuri de corespondențe. A și A' (discursurile 2 și 7) sunt complementare, ambele anticipând viitorul marilor imperii din perspective diferite. B și B' (discursurile 3 și 6) stau într-o relație de sinonimie, subliniind credințioșia celor trei tineri și a lui Daniel în contextul unor circumstanțe adverse. C și C' (discursurile 4 și 5) pun în contrast actele de pocăință și sfidare ale lui Nebucadnețar și, respectiv, Belșatar.

(2) Din punct de vedere literar, efectul acestor corespondențe este multiplu. Mai întâi, prin așezarea ideilor în contrast și paralel, corespondențele contribuie la elucidarea sensului. În al doilea rând, corespondențele facilitează aprofundarea ideilor. Un mecanism important în acest sens este repetiția. Prin intermediul acesteia, autorul adaugă elemente noi la cele menționate anterior, dezvoltând ideile și amplificând mesajul discursurilor. În al treilea rând, există și dimensiuni estetice și pragmatice asociate procedului. La nivel pragmatic, corespondențele facilitează o asimilare rapidă și o reținere mai ușoară a conținutului. Mai departe, acest aspect facilitează stocarea cu acuratețe a informațiilor și transmiterea lor cu precizie. La nivel estetic, corespondențele generează o armonie internă a textului. Această armonie generează un context hermeneutic sincron, în care semnificația unui discurs poate fi recuperată pe deplin doar în contextul discursului paralel.

(3) Organizarea discursurilor din secțiunea aramaică deschide noi orizonturi cu privire la înțelegerea literaturii apocaliptice. Acest aspect poate fi dedus din modul cum structura chiasmică operează, și anume, potrivit principiului căruia elementele cele mai importante sunt așezate în mijlocul structurii. În secțiunea aramaică, discursurile din centrul structurii sunt C și C'. Acestea prezintă două opțiuni: acceptarea sau respingerea planurilor lui Dumnezeu în istorie (i.e. Nebucadnețar vs Belșatar). Prin acceptare, subiectul devine participant cu Dumnezeu în scrierea ei. Prin respingere, individul devine o „schelă” care ajută la realizarea planurilor divinității, în calitate de oponent. Odată reali-

DESCIFRAREA MESAJULUI DANIEL OLARIU

PRIN ACCEPTARE,
SUBIECTUL DEVINE
PARTICIPANT CU
DUMNEZEU ÎN SCRIEREA EI. PRIN RESPINGERE, INDIVIDUL DEVINE O „SCHELĂ” CARE AJUTĂ LA REALIZAREA PLANURILOR DIVINITĂȚII, ÎN CALITATE DE Oponent.

zate, „schela” este eliminată din jurul edificiului planurilor lui Dumnezeu. Așadar, corespondența discursurilor C și C' conturează o filozofie complementară asupra istoriei. Cu toate că Dumnezeu direcționează cursul istoriei înspre așezarea împărăției lui veșnice, El creează ocazii ca, deopotrivă, înalți demnitari și oameni de rând să cunoască intențiile Lui cu privire la viitor. Această cunoaștere responsabilizează. Ea oferă posibilitatea alegerii de a fi participant sau opozant. Acesta este accentul care rezultă din plasarea răspunsurilor lui Nebucadnețar și Belșațar în centrul structurii chistice.

Un corolar al observației precedente, și la fel de important în înțelegerea literaturii apocaliptice, este plasarea discursurilor care prezic desfășurarea istoriei la periferia ansamblului chistic. Acest aspect așază în opoziție concepțiile moderne despre natura literaturii apocaliptice cu concepția literaților biblici. În loc de a exacerba interesul pentru viitor, după cum se sugerează adesea că apocalipsa lui Daniel ar avea drept scop,

literații biblici au evidențiat importanța prezentului, oferind detalii despre opțiunile care sunt la dispoziția oricărui individ. Aceste informații ajung la cititor sub forma unui apel indirect atunci când acesta contemplă destinele celor doi împărați ale căror istorii sunt raportate în centrul structurii. Asemenea lor, cititorului i se oferă posibilitatea alegerii de a-și făuri destinul fie ca participant activ sau ca opozant în împlinirea planurilor lui Dumnezeu. În consecință, mesajul central al secțiunii aramaice este pragmatic. El accentuează responsabilitatea individului și nicidecum speculațiile apocaliptice.

Într-un număr viitor vom exemplifica modul cum corespondențele discursurilor paralele din secțiunea aramaică contribuie la elucidarea și aprofundarea mesajului general al apocalipsei lui Daniel. ■

Daniel Olariu este pastor și predă limba ebraică și cursuri de Vechiul Testament la Universitatea Adventus din Cernica.

**CU TOATE CĂ
DUMNEZEU
DIRECȚIONEAZĂ
CURSUL ISTORIEI
ÎNSPRE AȘEZAREA
ÎMPĂRĂȚIEI
LUI VEȘNICE,
EL CREEAZĂ
OCAZII CA, DEO-
POTRIVĂ, ÎNALȚI
DEMNIȚARI ȘI
OAMENI DE RÂND
SĂ CUNOASCĂ
INTENȚIILE LUI CU
PRIVIRE LA VIITOR.**

¹ În istoriografia biblică (vezi Ieremia 52:31-34) se menționează cel puțin încă un alt împărat, și anume, Evil-Merodac (562–560 î.Hr.). El a fost fiul lui Nebucadnețar, succedându-l la tron. În sursele extrabiblice este cunoscut sub numele Amel-Marduk („fiul lui Marduk”).

² Prima tentativă de organizare a discursurilor apocalipsei lui Daniel în ordine cronologică se reflectă în papyrusul 967. Acest manuscris a fost descoperit în 1931 în Aphroditopolis, Egipt, și conține, printre alte compoziții biblice, și cartea profetului Daniel în versiunea greacă (Septuaginta). Primele patru capitole ale cărții datează în timpul domniei lui Nebucadnețar sunt urmate de capitolele 7, 8 și 5, care sunt dateate în timpul domniei lui Belșațar. Urmează apoi capitolele 6, 9–12, toate fiind dateate în timpul unor împărați medo-persani (i.e. Darius Medul, Cyrus Persanul). În acest fel, prin mutarea capitolelor 7 și 8 înaintea capitolului 5, editorul (sau translatorul) acestui manuscris a reușit să obțină ordinea cronologică mult dorită. Totuși, prin această manevră a fost afectată continuitatea lingvistică a secțiunii capitolelor 2–7, care conține discursuri exclusiv în limba aramaică.

³ Acesta reprezintă opinia prevalentă în literatura de specialitate. Vezi Richard Taylor, *Interpreting Apocalyptic Literature: An Exegetical Handbook*, Handbooks for Old Testament Exegesis, ed. David M. Howard (Grand Rapids, MI: Kregel, 2016), 42; André LaCocque, *The Book of Daniel*, 2nd ed. (Eugene, OR: Cascade Books, 2018), 31–32; Carol A. Newsom (with Brennan W. Bredd), *Daniel: A Commentary*, The Old Testament Library (Louisville, KY: John Knox, 2014), 1–2; etc.

⁴ Caracterul bilingv al cărții a generat dezbatere dacă, la origini, apocalipsa lui Daniel a fost scrisă în totalitate în ebraică sau aramaică. Dezbaterile au condus la cristalizarea a două opinii majore. Unii interpreți au postulat existența unui original în aramaică, din care anumite secțiuni (i.e. capitolele 1, 8–12) au fost tradu-

se în ebraică. Vezi Robert H. Charles, *The Book of Daniel*, The Century Bible (Edinburgh: Jack, 1921), xix-xxvi; H. L. Ginsberg, *Studies in Daniel*, Texts and Studies of the Jewish Theological Seminary of America 14 (New York: Jewish Theological Seminary, 1948), 41–61; Luis F. Hartman and Alexander A. Di Lella, *The Book of Daniel*, Anchor Bible 23 (Garden City: Doubleday, 1978), 14–15. Alți interpreți au argumentat opusul, și anume că la origini caretă a fost scrisă în ebraică, iar ulterior capitolele 2–7 au fost traduse în aramaică. Vezi A. F. von Gall, *Die Einheitlichkeit des Buches Daniel* (Giessen: Ricker, 1895), 122; Anthony A. Bevan, *A Short Commentary on the Book of Daniel* (Cambridge: Cambridge University Press, 1892), 27.

⁵ Cea mai plauzibilă explicație pentru faptul că nu există vreun targum la cartea Daniel se datorează caracterului ei bilingv. Întrucât o parte substanțială din carte s-a transmis în aramaică, targumiștii nu au găsit a fi urgent să traducă și celelalte secțiuni în aramaică. Olariu Daniel, „When Hannah Meets Rome: The Influence of the Aramaic Daniel on the Song of Hannah in Targums to the Prophets,” in *Symposium: Perspectives on the Human Being and Society*, ed. Brândușa Covaci et al., Comunicări științifice 3 (Cernica: ITA, 2017), 44–62.

⁶ Primul studiu sistematic asupra structurii chistice a secțiunii aramaice îi aparține lui A. Lenglet, „La Structure Littéraire De Daniel 2-7,” *Biblica* 53 (1972): 169–190.

⁷ Acest procedeu este cunoscut și sub numele de „corespondență inversată”. Potrivit lui ... , procedeul „este întotdeauna folosit în secțiunile cele mai solemne și mai importante ale Scripturii”. Ethelbert W. Bullinger, *Figures of Speech Used in the Bible* (Grand Rapids, MI: Baker, 1968), 374–393 [374]. În această lucrare, se face o distincție importantă între procedeele literale *epandos* (repetarea în ordine inversată a aceluiași cuvinte), *antimetabole* (repetarea în ordine inversată a propozițiilor) și *chiasmus* (repetarea în ordine inversată a subiectelor), *Ibid.*, 356.

ÎNTÂMPLĂRI PASTORALE (IV)

Prietenul meu a respins apelul Duhului Sfânt

Cunoscusem deja Evanghelia, dar încă eram cadru militar și pilot de elicopter la baza El Copero din Sevilla. Având credința dragostei dintâi, am început să împărtășesc Vestea cea bună camarazilor mei de arme, aceiași cu care în trecut făceam toate relele posibile. Acum, fiind un om nou, schimbat, eram bucuros să le spun și lor ce poate face Domnul Isus în viața unui om, oricât de decăzut ar fi. Ei erau martori la transformarea mea și parcă nu le venea să creadă, deși eu nu mai consumam alcool, nu mai fumam, eram deja botezat și aveam o bucurie de invidiat. Au fost mai mulți cei care erau interesați de mesajul Bibliei, dar mă voi opri în mod special la două persoane. Unul dintre ei, să-l numim Juan (i-am schimbat numele, din respect pentru fiicele lui), iar celălalt era căpitanul Avelino.

Cu ei, dar și cu alții, studiam de câteva ori pe săptămână Cuvântul lui Dumnezeu și Juan era fascinat, descoperind adevărurile Bibliei. Punea întrebări și se minuna când vedea că Biblia avea răspunsuri pentru toate întrebările lui. Eram convins că Duhul Sfânt era Acela care ne dădea înțelepciune și ne inspira în studiul nostru.

Dar într-o zi, grea pentru mine și pe care nu o pot uita nici azi după atâția ani, cineva a sunat la ușa mea. Era Juan și m-am bucurat crezând că a venit pentru a studia. Însă el s-a oprit în prag și mi-a spus: „Moli, știu că acesta este adevărul, știu că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, Creatorul și Mântuitorul nostru, dar eu vreau să fiu pierdut și nu vreau să mai studiez Biblia niciodată.”

Aceste cuvinte au rămas întipărite cu litere de foc în mintea mea și nu puteam să înțeleg un astfel de comportament. În Sabat, am vorbit despre această întâmplare cu pastorul Alvaro Martin, cel care ne botezase pe mine și familia mea, iar el mi-a spus: „Fii atent, Javier, pentru că de acum înainte vei vedea lucruri rele care se vor întâmpla cu această persoană.”

Și pastorul a avut dreptate. Din acea zi, Juan a mers din rău în mai rău. După câteva săptămâni s-a separat de soția lui, apoi a plecat cu prietena

fiicei lui de 16 ani, a avut doi copii cu ea, a abandonat-o, a încercat fără succes să se împace cu prima soție, a început să ducă o viață plină de excese de tot felul și, în final, grav bolnav de ficat, a murit abandonat de toți.

De aceea, Cuvântul lui Dumnezeu zice: „Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor, dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată.” Înțelegem că hula împotriva Duhului Sfânt este negarea și respingerea adevărului care ți-a fost descoperit, spunând lui Dumnezeu că nu vrei să primești ceea ce El îți oferă, refuzând în mod constant iertarea divină și fugind departe de El, așezându-te astfel treptat, treptat în brațele dușmanului. Diavolul te face să vezi lucrurile altfel de cum sunt, te poartă în locuri întunecoase, care îți par la început frumoase, bune și plăcute, dar care în cele din urmă duc la moarte.

Dacă Juan a respins chemarea lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt, căpitanul Avelino a ascultat-o și L-a primit pe Isus ca Domn și Mântuitor personal. Atât el, cât și soția lui au fost botezați și sunt membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Spania. ■

**OCAZII DE AUR
JAVIER
MOLINER**

**„DE ACEEA VĂ SPUN:
ORICE PĂCAT ȘI ORI-
CE HULĂ VOR FI IER-
TATE OAMENILOR,
DAR HULA ÎMPOTRI-
VA DUHULUI SFÂNT
NU LE VA FI IERTATĂ.
ORICINE VA VORBI
ÎMPOTRIVA FIULUI
OMULUI VA FI IER-
TAT, DAR ORICINE VA
VORBI ÎMPOTRIVA
DUHULUI SFÂNT NU
VA FI IERTAT NICI
ÎN VEACUL ACESTA,
NICI ÎN CEL VIITOR.”
(MATEI 12:31-32)**

Javier Moliner, pastor pensionar, Spania

DOCTRINA BIBLICĂ DESPRE DUHUL SFÂNT (III)

Pot fi convinși unitarienii adventiști de adevărul doctrinei biblice despre Duhul Sfânt?

În articolul precedent am prezentat cele cinci caracteristici esențiale ale statutului de „persoană”, caracteristici pe care le-am identificat ca fiind aplicate Duhului Sfânt de către scriitorii inspirați ai Scripturii. Sperăm că cititorii au înțeles descrierea scurtă a fiecărei caracteristici fundamentale, aplicabile doar unei ființe pe care Scriptura o prezintă ca posedând statutul de „persoană”, dar nu orice „persoană”, ci una care Se știe pe Sine ca fiind o persoană dumnezeiască. Caracteristicile respective au fost definite pe baza datelor oferite de Scripturi în acele pasaje în care Duhul Sfânt Se caracterizează (pe Sine) în calitate de Revelator și Inspirator al Sfințelor Scripturi.

În prezentul articol ne vom ocupa de acele argumente biblice care atestă problematica extrem de complexă a răstălmăcirilor Scripturii, răstălmăciri în urma cărora apar tot felul de doctrine nesustenabile biblic despre Duhul Sfânt. Consecințele și ramificațiile morale, personale și eclesiastice ale unor asemenea doctrine nebiblice despre Duhul Sfânt trebuie identificate printr-o analiză atentă a datelor oferite de Scripturi. Acesta este tocmai scopul acestui articol.

Două roluri fundamentale ale Duhului Sfânt

Rolul și vocația Duhului Sfânt, responsabilitatea Sa în planul mântuirii sunt definite în Scripturi prin termenul *paraklētos*. Printre responsabilitățile Sale ca paraclet există două extrem de importante.

1. Duhul Sfânt este interpretul și comentatorul Scripturii.

Accentul pe care Isus Hristos îl pune pe rolul și însărcinarea date tocmai de către El Duhului Sfânt în capitolele de „rămas-bun” din Evanghelia după Ioan (cap. 13-17) sunt imposibil de neglijat. Isus le spune ucenicilor Săi:

„Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 14:26).

În același context apropiat, adică în Ioan 16:13, Isus dezvoltă mai departe rolul Duhului Sfânt de

a ne interpreta Biblia și, în felul acesta, de a ne explica corect toate adevărurile biblice, inclusiv adevărul doctrinei despre Duhul Sfânt:

„Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare.”

2. Duhul Sfânt este Cel care ne convinge de păcat și de vină.

Conștiința noastră morală nu poate funcționa corect fără călăuzirea Duhului Sfânt, o călăuzire pe care o realizează prin două modalități. Prima este cea hermeneutică, adică cea a interpretării corecte a Bibliei, care aduce claritate în înțelegerea doctrinelor biblice. A doua modalitate este cea a mustrării de conștiință pe care o declanșează în noi atunci când am deraiat de la doctrinele sănătoase pe care le-am obținut în urma cercetării Scripturilor, fiind călăuziți de Duhul Sfânt. Isus Hristos așază în același context proxim următoarea afirmație despre rolul Duhului Sfânt de a ne mustra atunci când ne abatem de la doctrinele biblice sănătoase:

„Totuși vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi, dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata (Ioan 16:7-8).”

Relația dintre felul interpretării Scripturii și consecințele lui în viața personală și în cea ecleziastică

Un text pe care îl interpretăm greșit va fi înțeles și explicat greșit. Ceea ce explicăm greșit fiindcă înțelegem greșit va determina un comportament greșit. Dacă ne comportăm greșit, cineva trebuie să ne convingă de păcatul și vina noastră și de cauza comportamentului nostru greșit. Rolul pe care și l-a asumat Duhul Sfânt este tocmai realizarea lăuntrică a convingerii de păcat, de vină și de cauza acestora.

Ce se întâmplă dacă cineva decide să persiste într-o înțelegere și într-o explicare eronată a unei sau a mai multor doctrine biblice?

Scriptura, în Evanghelia după Matei (12:32), ne prezintă ce se va întâmpla în acest caz. A vor-

UN TEXT PE CARE
ÎL INTERPRETĂM
GREȘIT VA FI
ÎNȚELES ȘI EX-
PLICAT GREȘIT.
CEEA CE EXPLICĂM
GREȘIT FIINDCĂ
ÎNȚELEM GREȘIT
VA DETERMINA UN
COMPORTAMENT
GREȘIT.

bi împotriva „persoanei” „Fiului Omului” este un păcat care poate fi iertat de Dumnezeu. Dar a vorbi împotriva „persoanei” „Duhului Sfânt” nu poate fi iertat nici în prezent („în veacul acesta”) și nici la judecata finală. Este de remarcat faptul că, în Matei 12:32, „Fiul Omului” – pe care toți îl acceptăm ca fiind o „persoană” – și „Duhul Sfânt” se află în același context literar apropiat, în același verset biblic, fapt care ne autorizează să concluzionăm că ambele entități sunt ființe personale care pot fi insultate.

„A vorbi împotriva Fiului” înseamnă, între altele, să spunem că „Fiul” nu este Dumnezeu deplin. Acest lucru poate fi iertat dacă îi permitem Duhului Sfânt să ne convingă de păcatul acesta, după care ne exprimăm regretul și determinarea de a nu mai continua în acest păcat.

„A vorbi împotriva Duhului Sfânt” înseamnă, între altele, să învățăm că el este „o putere impersonală”, „o influență”, sau că este „metafora” prezenței și puterii lui Dumnezeu Tatăl sau/și Fiul. O asemenea afirmație despre Duhul Sfânt nu este altceva decât o blasfemie.

Poate fi iertată blasfemia? Depinde de atitudinea celui în cauză. Dacă persistă în această blasfemie, atunci ar putea să se împlinească cu el judecata specificată în Matei 12:32: „Nu va fi iertat nici în veacul aceasta, nici în cel viitor.”

Îi atragem atenția cititorului la contemporanii lui Noe. Dumnezeu i-a nimicit chiar în prezentul lor (în veacul lor); nu le-a putut ierta păcatele fiindcă au persistat cu încăpățănare în păcatele lor. Ei au păcătuit împotriva Duhului Sfânt, care ar fi vrut să-i convingă de răutatea lor, dar n-a avut pe

cine convinge. În această situație, Dumnezeu i-a distrus după ce și-a retras Duhul Sfânt, așa cum i-a nimicit pe Anania și pe Safira după ce și-a retras Duhul Sfânt de la ei. Judecata finală, esatologică, a fost implementată în prezentul lor, în „veacul acesta”. Despre acest fapt vorbește Scriptura în Geneza 6:3,5-7; cf. Faptele 5:1-4.

Concluzia finală

Experiența noastră personală cu unitarismul (antitrinitarismul) adventiști cărorora le-am prezentat materialul din cele trei părți ale seriei de articole publicate în revista aceasta ne pune în situația să afirmăm că le rămân puține șanse de a fi convinși de păcatul lor – negarea Treimii Sfinte –, fiindcă ei, jignindu-L pe Duhul Sfânt, interpretează Biblia fără asistența acelei „persoane” care are menirea, rolul și funcția să explice oamenilor Sfânta Scriptură într-un mod corect. Consecința interpretării Bibliei fără asistența Duhului Sfânt este răstălmăcirea și, în final, împietrirea în teoriile proprii.

Am vrea totuși să încheiem această serie de articole printr-o notă de speranță biblică, și anume că orice suflet este extrem de valoros pentru Dumnezeu Trinitar. Dumnezeu Tatăl și Fiul L-au trimis pe Duhul Sfânt să ne deschidă mintea și inima în fața cuvântului scris și, de asemenea, să deschidă cuvântul scris în fața minții și inimii noastre. Mai mult decât atât, Duhul Sfânt Îl prezintă și Îl reprezintă pe Isus Hristos cel înviat și cel dornic să Îl acceptăm ca Mântuitor personal pe baza revelației și inspirației din cele 66 de cărți ale Bibliei, cărți pe care le putem înțelege corect și putem implementa învățăturile lor în viețile noastre doar dacă depindem total de Duhul Sfânt, a treia persoană a Dumnezeirii. ■

**ORICE SUFLET ESTE
EXTREM DE VALOROS.
DUMNEZEU TATĂL ȘI
FIUL L-AU TRIMIS PE
DUHUL SFÂNT SĂ NE
DESCHIDĂ MINTEA
ȘI INIMA ÎN FAȚA
CUVÂNTULUI SCRIS
ȘI, DE ASEMENEA, SĂ
DESCHIDĂ CUVÂNTUL
SCRIS ÎN FAȚA MINȚII
ȘI INIMII NOASTRE.**

Conf. univ. dr. Szallós-Farkas Zoltán,
Universitatea Adventus

OBIECȚII FAȚĂ DE TEOLOGIA CONDIȚIONALITĂȚII TIMPULUI ADVENTULUI

Introducere

În primele șase numere din anul 2020 ale revistei noastre, am putut urmări un subiect fascinant: timpul revenirii lui Isus. Este acesta un timp fixat și tănu- it de Tatăl sau este un timp descoperit, aproximativ și condiționat? Citatele biblice pe care le-am oferit dovedesc cu prisosință că timpul revenirii lui Isus, așa cum este exprimat în evanghelii și epistole, este condiționat.

Această concluzie este însă întâmpinată cu destule obiecții, din mai multe motive. Înainte de toate, este o învățătură rară și marginală în teologia noastră și aproape ignorată în istoria teologiei creștine. Ea poate avea efecte negative spirituale adverse, dacă nu este înțeleasă în spiritul autorilor Bibliei. Ideea că acest timp condiționat ar fi fost zădărnicit, nu doar în cei aproape 200 de ani de adventism, ci chiar în cei 2 000 de ani de creștinism, este neașteptată și dificil de suportat de către cei care văd timpul ca pe o simplă realizare a planului divin, fără participare umană.

1. Condiționalitatea timpului adventului (CTA) contrazice cheia zi-an și profețiile apocaliptice

În numărul din mai al revistei, la articolul „Pavel despre timpul adventului”, subtitlul „Pavel și profeția lui Daniel”, s-a răspuns în mare parte la această obiecție. Dar, pentru că relația dintre profețiile apocaliptice și celelalte profeții este paradoxală, cu aspecte aparent contradictorii, repetăm și amplificăm răspunsul.

Profețiile codificate ale lui Daniel descriu timpul ca fiind foarte comprimat: un animal care trăiește 10-15 ani reprezintă o supraputere care stă în picioare mai multe generații sau secole (Daniel 7:23; 8:20-21). O zi apocaliptică reprezintă un an istoric (Daniel 9:24; Ezech. 4:6). În timpurile biblice și în primii 1 200 de ani ai erei creștine, cheia zi-an încă nu fusese folosită de creștini pentru perioadele profetice lungi, prevăzute de viziunile lui Daniel: 1 260*, 1 290, 1 335 „zile”. Iar cele 2 300 de zile aveau să fie identificate ca ani istorici spre sfârșitul secolului al XVIII-lea și în special în secolul al XIX-lea.

Dumnezeu pecetluise taina timpului (Daniel 8:26; 12:4,9), prin urmare, nicio cifră din cartea lui Daniel nu suna amenințător pentru primii creștini, care credeau în

venirea Domnului în generația lor. Pavel a văzut în cornul nelegiuit al profeției lui Daniel (cap. 7) o persoană, un domnitor care avea să persecute pe credincioși trei „ani” și jumătate, așa cum îl prezentase îngerul (Daniel 7:24). Pavel nu întrevăzuse o „eră creștină” sau un „ev mediu”, în care o succesiune de indivizi instituționalizată să domine biserica timp de peste un mileniu, ca împlinire a profeției (comparați 2 Tesaloniceni 2 cu Evrei 10:37).

În aceste condiții, Pavel și toți ceilalți apostoli nu puteau avea orizont profetic dincolo de secolul lor. Promisiunea lui Isus era mult mai clară decât profețiile acoperite ale lui Daniel și ale lui Ioan, în care privim viitorul ca în vechile miraze de bronz. Mulți credincioși sinceri își imaginează că un profet, fiind inspirat de Dumnezeu, trebuie să știe toate tainele, să dețină tot adevărul cu privire la viitor. Dar această presupunere nu este deloc adevărată. Nici Isus, care Și-a dus viața pământească în conștiință umană, nu știa mai mult decât Îi descoperea Tatăl.¹

Iar în ce privește viitorul, este bine să observăm că nici îngerii, care știu mai multe decât profeții, nu au avut permisiunea să divulge totul de la început. În urma insistențelor lui, Daniel a primit câteva informații suplimentare, care astăzi sunt pentru noi de mare ajutor, dar el nu și-a putut satisface curiozitatea.² Îngerul i-a spus mai întâi că fiarele din vedenii sunt „împărați” (Daniel 7:16-17), dar la insistența lui i-a spus că „fiara a patra este a patra împărăție” (7:19,23), deci fiarele sunt o succesiune de împărății.

Se pune adesea întrebarea: Cum se puteau împlini acele profeții pe termen lung, în 1798 și 1844, dacă Domnul Hristos ar fi venit în prima generație creștină? Nu ar fi fost absolut nicio problemă. Dacă Isus venea în prima generație, atunci și judecata bisericii ar fi avut loc tot în prima generație, înainte de parusía (cf. 1 Petru 4:5,7,17). Evenimentele din Apocalipsa nu erau așteptate să se împlinească, pentru că nu fuseseră încă descoperite lui Ioan. Cât despre viziunile lui Daniel, nu credeți că, dacă Isus ar fi venit în primul secol, Dumnezeu ar fi putut cunoaște acest fapt din timp? Așa că El putea scurta perioadele respective, ca să le adapteze la condițiile prevăzute. Timpul s-ar fi scurtat, de la 2 300 de „zile”, la mai puțin de 600 de „zile” și de la 1 260 de ani, la trei ani și jumătate.

2. CTA contrazice Spiritul Profetic

Aceasta este o obiecție serioasă și nu dorim să trecem ușor peste ea. Ellen G. White a afirmat condiționalitatea timpului evenimentelor finale, inclusiv condiționalitatea timpului venirii Domnului.³ Cât despre scenariul revenirii lui Isus în primul secol creștin, E.G. White nu pare să fi avut vreo preocupare. Nu găsim afirmații speciale ale ei în această privință, în afară de acelea pe care le moștenește de la milleriti, împreună cu ceilalți pionieri, și care sunt menționate în cartea *Marea luptă/Tragedia veacurilor* (356):

1. că apostolul Pavel, în 2 Tesaloniceni 2:1-2, ar fi „avertizat biserica să nu aștepte venirea lui Hristos în acel timp”; el a indicat că venirea Domnului ar fi în viitorul foarte îndepărtat;

2. că venirea lui Hristos nu putea avea loc înainte de 1798;

3. că Martin Luther a apreciat că judecata urma să aibă loc cu aproximativ trei sute de ani mai târziu.

Aceste raționamente sunt exprimate ca opinii teologice ale pionierilor adventiști dinainte și de după 1844, în capitolul 20 al cărții *Marea luptă*, care descrie mesajul marii mișcări interconfesionale adventiste (millerite), cu accentul pe timpul profetic. E.G. White nu menționează sursa acestor afirmații, dar, cunoscând faptul că opinii asemănătoare circulau în mediul adventist cel puțin odată cu scrierile lui William Miller, concluzia aceasta este cel puțin demnă de verificat.

De exemplu, Miller înțelegea greșit că afirmația lui Isus din Luca 9:27 sau Matei 16:28 s-ar fi împlinit după opt zile (Luca 10:1-36), cu ocazia Schimbării la Față.⁴ Aceeași afirmație o face Ellen White 40 de ani mai târziu, în *Scrieri timpurii* 164.3. În *Hristos, Lumina lumii* 632, ea afirma că semnele cerești din Matei 24:29 aveau să se arate „la sfârșitul persecuției papale” (adică după 1798) și că aceia care au fost martorii acelor semne sunt generația despre care a vorbit Isus în Matei 24:34 („nu va trece generația aceasta până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri”).

Au fost aceste interpretări descoperite din cer sau au fost moșteniri millerite și raționamente ale pionierilor? Interpretarea aceasta era folositoare pentru moment, fiind chiar în spiritul condiționalității timpului venirii lui Isus. Dar dacă tot gândim că generația anilor 1833 trebuia să fie ultima, din cauza afirmației din Matei 24:34, oare nu este mai rezonabilă înțelegerea condiționalității timpului revenirii în generația căreia Isus i-a vorbit, așa cum reiese din text, în modul cel mai natural și fără ocolișuri?

O astfel de analiză a afirmațiilor E.G. White ar părea necuvenită, în lumina înțelegerii populare a inspirației profetice. Dar E.G. White însăși ne învață că scrierile inspirate, inclusiv cele biblice, „nu reprezintă modul lui Dumnezeu de a gândi și a Se exprima. Acesta este modul

omenesc. [...] Dumnezeu nu Și-a pus la încercare puterile în cuvintele, în logica și în retorica Bibliei. Scriitorii Bibliei au fost secretarii lui Dumnezeu, nu condeiele Lui”.⁵

Cu atât mai mult, afirmațiile Spiritului Profetic nu trebuie luate ca rezultate pure ale gândirii lui Dumnezeu. Elementul omenesc este întotdeauna prezent, iar în anumite cazuri, acest element poate conține unele inadvertențe. „Cu privire la infailibilitate, niciodată nu am pretins-o; numai Dumnezeu este infailibil. Cuvântul Lui este adevărat și în El nu este schimbare, nici umbră de răzgândire.”⁶

Dr. Denis Fortin, editor și cercetător adventist al scrierilor E.G. White, unul dintre cei mai cunoscuți și mai informați în acest domeniu, a făcut următoarea afirmație: „În comentariile ei la Biblie, Ellen White a deschis Cuvântul lui Dumnezeu printr-o diversitate de căi. Slujirea ei adesea este mai degrabă pastorală, devoțională și omiletică. Ea nu s-a privit pe sine niciodată ca un exeget sau un istoric cu pregătire. Dar, ocazional, ea a vorbit cu accent doctrinar și teologic.”⁷

Dincolo de aceste considerații, afirmația noastră oficială a fost întotdeauna că Biblia are ultimul cuvânt în orice analiză teologică. Ar fi bine să ne luăm în serios propriile declarații.⁸

Încheiere

Subiectul timpului condiționat al parusiei nu s-a încheiat cu aceste răspunsuri la obiecții. Nici răspunsurile la obiecții nu s-au încheiat. În numărul următor, dacă va voi Dumnezeu, vom discuta despre natura acelor condiții care întârzie sau grăbesc venirea Domnului. ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie pensionar.

¹ Mat. 20:23; 24:36; Marcu 13:32; Faptele 1:7; Apoc. 1:1.

² Dan. 7:16-18, 23; 8:26; 12:4,8-9, 13; 1 Pet. 1:10,12.

³ „Dacă adventiștii, după Marea Dezamăgire din 1844, ar fi [...], atunci ar fi văzut mântuirea lui Dumnezeu, Domnul ar fi lucrat cu putere împreună cu eforturile lor, lucrarea ar fi fost încheiată, și Hristos ar fi venit deja ca să-Și primească poporul și să-i dea răsplata.” (*1 Selected Messages* 67-69).

⁴ W. Miller, *Evidence from Scripture and History of the Second Coming of Christ, about the Year 1843*, Joshua Himes, Boston, 1842, Introduction. www.earlysda.com/miller/evidence1.html.

⁵ Ms 24 din 1886; *Solii alese*, vol. 1, 21:1. https://egwwritings.org/?ref=en_Ms24-1886.9¶=4421.15

⁶ Let 10, 1895; ISM 37.4; Miscellaneous Collections 1888 - The Ellen G. White 1888 Materials (1987); Chap. 165 - To F. E. Belden; 1888 1393.2.

⁷ Denis Fortin, *Ellen White and the Bible*, <http://slideplayer.com/slide/5233266/> slide 24.

⁸ Afirmația oficială a BAZS, care este deosebit de interesantă și instructivă, se poate citi pe pagina web a Uniunii, sub titlul „Spiritul profetic și Biblia”, la adresa <https://www.adventist.ro/index/darul-profetiei/>.

MESAJUL PREȘEDINTELUI BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA DIN ROMÂNIA LA DESCHIDEREA BISERICILOR ÎN STARE DE ALERTĂ

Dragi credincioși,

Sărbătoarea Sabatului din 20 iunie adaugă o veste bună, mult așteptată în Biserica Adventistă din România. Lăsăm în urmă o sută de zile de pandemie, în care am fost privați de comuniunea frățească. Și, în special, lăsăm în urmă de două ori câte șapte Sabate pline de dor după întâlnirea cu Dumnezeu în interiorul bisericilor noastre.

Astăzi, ușile Casei Domnului sunt deschise pentru cei care se închină lui Dumnezeu cu responsabilitate socială. În spațiile unde este posibil, vă invit cu toată bucuria să intrăm în biserici, să îngenunchem înaintea lui Dumnezeu și să Îi aducem laudele și mulțumițiile noastre la programele de vineri seară, de sâmbătă dimineață și după-amiază.

În acest fel vom primi binecuvântările așteptate. Desigur că nu vor fi întruniri obișnuite, din pricina măsurilor pe care le respectăm, însă vor fi adunări fericite, care ne-au lipsit atât de mult.

Ocaziile în care biserica își poate însuși o lecție colectivă sunt rare; de aceea Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru faptul că ne-a purtat de grijă în pandemie. Bătrânii nu au plecat dintre noi – Îi mulțumim lui Dumnezeu! Copiii și tinerii au învățat în școala vieții lecții cât pentru o generație – din nou Îi mulțumim lui Dumnezeu!

Acum este momentul să ne înfățișăm cu familiile noastre la sărbătoare înaintea Domnului, după „numărul sufletelor noastre”, cum spune expresia biblică, dar și după numărul locurilor organizate, cum spune legea. Dați-mi voie să fac un apel către persoanele din categoriile vulnerabile, pentru a mai rămâne un timp acasă, până când participarea se va face în condiții de siguranță pentru toată lumea, cu promisiunea că în fiecare biserică ne vom ruga pentru sănătatea dumneavoastră în toată această perioadă.

În acest sens, mulțumesc celor care au citit mesajul nostru pentru reluarea serviciilor divine în starea de alertă și vă rog pe toți ceilalți să consultați îndrumările postate pe adventist.ro și pe contul de Facebook al bisericii. Uniunea de Conferințe își dorește ca toate întrunirile să respecte cadrul specificat de legislație.

Prin urmare, vă chem folosind cuvintele prorocului Isaia: „Veniți... să umblăm în lumina Domnului!” Pentru inimile care au devenit mai înțelepte, părtășia din acest Sabat este vitală. După cum spunea prorocul Osea: „Veniți să ne întoarcem la Domnul! Căci... El ne va vindeca... Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El Se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi...”

Lumea noastră s-a încordat asemenea unui arc. S-a acumulat multă tensiune, iar strânsoarea pandemiei încă lansează săgeți care zboară în multe direcții necunoscute. Nu știm efectele a ceea ce am trăit, dar, din punctul de vedere al Bibliei, suntem nerăbdători să prindem sensul mai larg al evenimentelor. Noi credem că într-adevăr există un sens al istoriei și acum, când viitorul se grăbește, suntem convinși că Dumnezeu conduce lucrurile în direcția prevăzută de Biblie. Acesta a fost mesajul public al Domnului Isus: „Împărăția lui Dumnezeu este aproape”, spunea El și apoi repeta: „Împărăția lui Dumnezeu a ajuns până la voi.”

Pentru că viitorul nu este scris și urmează să îl scriem împreună, vă rog, frați și surori, să trăim în așteptarea Împărăției lui Dumnezeu. Isus Hristos Se va întoarce și rugăciunea noastră este să vină Împărăția Lui.

Vă las binecuvântarea de la finalul Epistolei către romani: „Dumnezeul răbdării și al mângâierii să vă facă să aveți aceleași simțăminte unii față de alții, după pilda lui Hristos Isus, pentru ca toți împreună, cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu... Așadar, primiți-vă unii pe alții cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu.”

Dumnezeu să ne dea înțelepciunea de a intra în biserici cu inimi renăscute, cu dragoste și bună înțelegere. Mă rog pentru dumneavoastră ca Dumnezeu să speranței să vă umple de toată bucuria și pacea pe care le dă credința. Sabat fericit! ■

Aurel Neațu, președinte Uniunea Română

Mesaj difuzat de Speranța TV, în cadrul emisiunii Jurnal de credință, din 19 iunie 2020, pe canalul oficial de YouTube și pe pagina de Facebook a instituției.

INCURSIUNE ÎN LUMEA BIBLIEI

A. Folosind tastatura telefonului, încercați să găsiți cuvintele (fără diacritice) lipsă din următoarele texte biblice, apoi memorați-le!

Exemplu: Grupul de numere **784224863**, uitându-ne pe tastatura telefonului, formează cuvântul **RUGACIUNE**.

„Și când stați în picioare de vă 7 8 4 2 8 4, să 4 3 7 8 2 8 4 orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru, care este în ceruri, să vă 4 3 7 8 3 greșelile voastre.”

„Dacă iertați oamenilor 4 7 3 7 3 5 4 5 3 lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va 4 3 7 8 2 greșelile voastre.”

„Ai 6 4 5 2 de mine, Dumnezeu, în 2 8 6 2 8 2 8 3 2 Ta! După 4 6 3 8 7 2 7 3 2 Ta cea mare, șterge 3 2 7 2 3 3 5 3 4 4 5 3 mele!”

**MIELOSEII
TURMEI
ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

Răspuns: Marcu 11:25; Matei 6:14; Psalmii 51:1

B. În tabelul de mai jos găsiți litere care formează numele celui despre care este vorba în acest text:

			
W	D	O	F
X	C	A	L
Y	M	P	E
Z	N	S	I

„Copilul a crescut și ea l-a adus fetei lui Faraon,

și el i-a fost fiu. l-a pus numele Y W Z Z Y

(Z X W Z), «căci», a zis ea, «l-am scos din ape».”

Răspuns: Exodul 2:10 – MOISE sau SCOS

UNIVERSITATEA
ADVENTUS

„O bună definiție a adevăratei educații
înseamnă dezvoltarea armonioasă a tuturor
facultăților — o pregătire deplină și adecvată
pentru această viață și pentru viața viitoare.”

Ellen G. White, Educație, p. 7

Educație

pentru eternitate

ADMITERE
2020

9 - 13 IULIE
9 - 15 SEPTEMBRIE

Teologie adventistă
pastorală

Asistență
socială

Pedagogia învățământului
primar și preșcolar

Școala Postliceală
Sanitară „Doctor Luca”
Cernica

021 369 53 50
0744 685 123
uadventus.ro

